

СІЧЕНЬ
1974
Київ

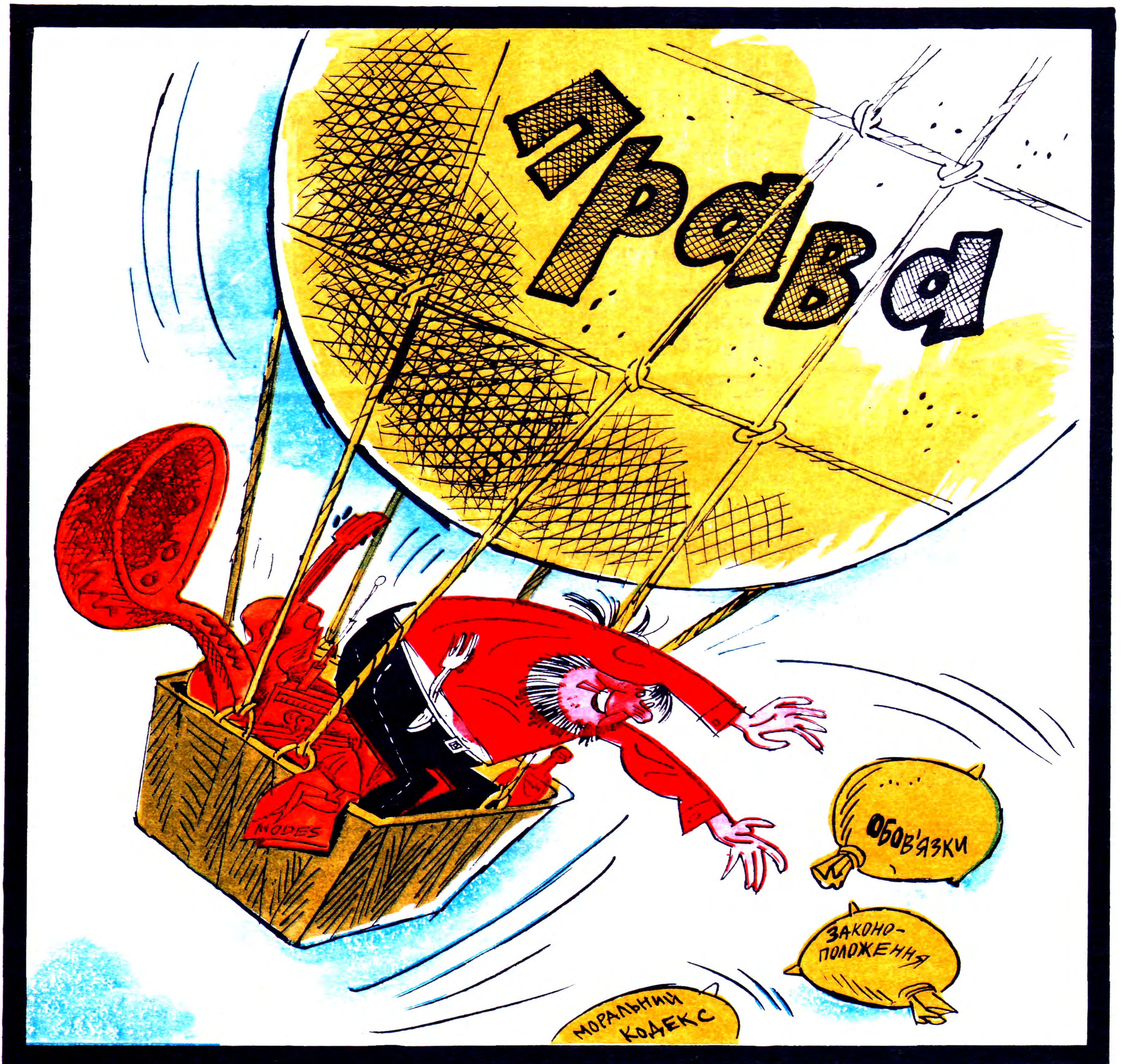
Виходить з січня 1927 р.

№ 2 (924)

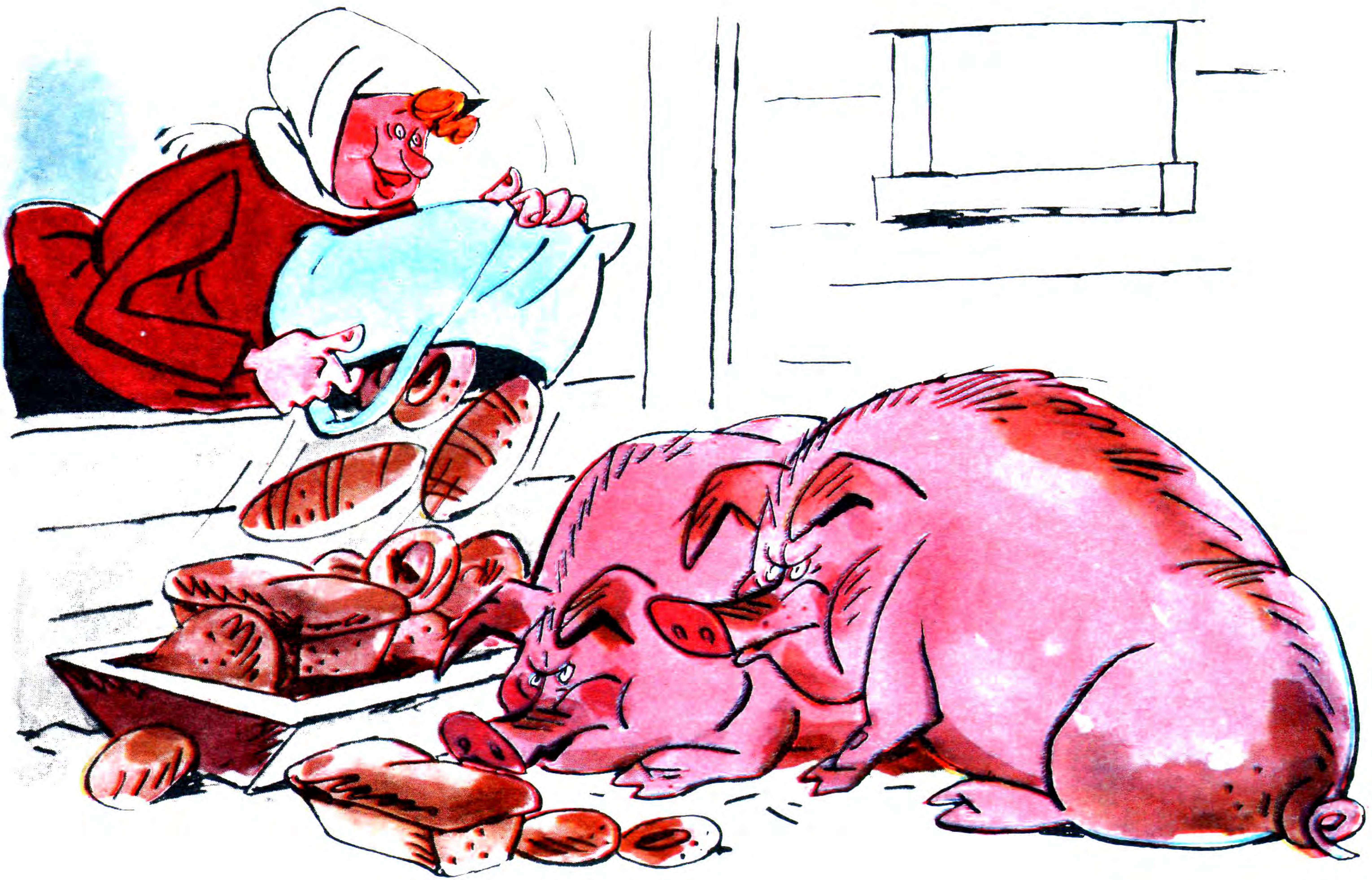
Ціна номера 12 коп.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

«Баласт» дармоїда.

— Я вже так скучила за картоплею в мундирах...

«А при чому тут я?!»

Вальку Прохвостенка в нашому густонаселеному дворі знали всі. Не тому, що він легенько, неначе трісочку, одірвав масивні двері власної квартири, марно (і, скажемо, безпідставно) намагаючись піймати дружину на зраді. І не тому, що він без напруження утримував за колеса тритонку, навантажену речами ображеної жінки, яка вкотре уже намагалася залишити негостинне чоловікове житло. Хіба мало на світі богатирів, а серед них — і ревнивих?!

Відомий був Прохвостенко тим, що він або пиячив, або відлежувався після чергової оргії, лякаючи дітей співом під гітару, або пропонував сусідам дефіцитні речі з націнкою.

— Дармоїд ви, Прохвостенко, — дорікала йому громадськість.

— Та ви що? — обурювався Валька. — За такі слова я по судах вас можу затягати! Та в мене ж десятирічний трудовий стаж. — І він урочисто показував затерту заводську перепустку.

— Значить, прогульник, якщо не дармоїд, — продовжувала наступати громадськість. — Незрозуміло, чому тільки з тобою на підприємстві панькаються!

— Знову помилочка, — терпляче пояснював Валька. — Жодної догани не маю, преміальні, як і всі, одержую і навіть користуюся всіма благами, як порядний член профспілки. — Після цього він показував путівку в будинок відпочинку або в заводський профілакторій.

Збита з пантелику громадськість усе ж відрядила своїх представників на завод, де працював Валька.

— Прохвостенко? — перепитали представників громадськості представники адміністрації. — Ніяких претензій до нього не маємо.

Тільки от не таланить людині: нещастя на нього, можна сказати, на кожному кроці чатують. Читати боляче його заяви. — І вони показали купу папірців, написаних Вальчиною рукою та прикрашених незмінною резолюцією «Дозволити»...

Після складних підрахунків удалося встановити, що за дозволом адміністрації Вальку шістнадцять разів відпускали «у зв'язку з похороном матері», вісім — на похорон батька, тричі — на весілля, 12 разів — провідати бабусю, яка, до речі, померла багато років тому, і дев'ять — «у зв'язку з трагічною загибеллю сина», якого у Вальки ніколи не було.

Вирішили тоді представники громадськості з цифрами в руках переконати Вальку, якої шкоди завдають державі такі людоньки, як він. Приміром, на Миколаївському заводі слюсарно-монтажного інструменту (де, до речі, надурочно відпрацьовують тисячі годин) за півроку зареєстрували 828 неявок на роботу «з дозволу адміністрації». Адміністрація Первомайського заводу будівельних матеріалів розщедрилася на 291 подібний дозвіл; на Чорноморському ремонтно-механічному заводі кожна штатна одиниця прогуляла два дні без дозволу і стільки ж — з благословення адміністрації. А на Засільському цукровому заводі такі, як Валька Прохвостенко, змарнували дві з половиною тисячі днів.

Ознайомившись з усією цією агітаційною циферією, Валька Прохвостенко цілком логічно запитав:

— А при чому тут я?! Я прошу — мені дають.

В. ПОДОЛЬСЬКИЙ.

Миколаївська область.

КЛУБ губителів природи

ТВОРЧИЙ ПІДХІД

Адміністрація клубу губителів природи спершу без особливого інтересу поставилася до заяви директора Тальнівського цукрокомбінату (Черкаська область) А. Й. Чекаля прийняти його в члени клубу.

— Губитель як губитель, — байдуже констатував голова правління. — Таких у нас багато.

— Е, ні, — уточнив Андрій Йосипович. — Ми ту природу губимо творчо.

— Ну-ну, — пожвавішав голова. — У чому ж ваш творчий підхід полягає?

— Ми до кожної породи риб підходимо індивідуально, — пояснив Андрій Йосипович. — Приміром, переконалися практично, що коропи, судаки і соми прекрасно дохнуть не тільки від нечистот, а й від патоки і жому. Особливо, коли цей жом розкладається у воді. Окунів та раків гарячою водою шпаримо. Зливати в річку Тікич окріп один заводський раціоналізатор запропонував; щоб можна було готових варених раків ловити.

— А може це хтось підтвердити?

— Аякже! — сказав претендент. — Хоча б жителі сіл Корсунки і Довгенького. Вони багато разів спостерігали, як по річці пливла

сила-силенна мертвих коропів і судаків. Я сам оце тільки-но від річки.

— Тим-то від вас так специфічно й пахтить? — прийнявсь голова клубу. — Добряче ж ви її запаскудили...

— Заради об'єктивності скажу, що це не тільки наша заслуга, — скромно потупив очі Андрій Йосипович.

— А чия ж іще?

— Тальнівський молочноконсервний комбінат, наприклад, зливає в неї надмердючі помії, автотеплоприемство — суміш бензину і мастила... Коли-не-коли запоганять Тікич Майданецький цукровий та Іваньківський спиртовий заводи, а також склад мінеральних добрив і отрутохімікатів Новоархангельського районного об'єднання «Сільгосптехніка» Кіровоградської області. Отож, гадаю, їх теж треба якось відзначити. Але головні отруювачі — ми, тальнівські цукровики.

— Відзначимо, — пообіцяв голова. — А ваша кандидатура, впевнений, пройде одностайно.

Він не помилився. Під бурхливі оплески присутніх Андрію Йосиповичу Чекалю вручили посвідку члена клубу губителів природи.

М. ПАЛЬЧИК.

Без слів.

неОСЕЛ

(АНТИБАЙКА)

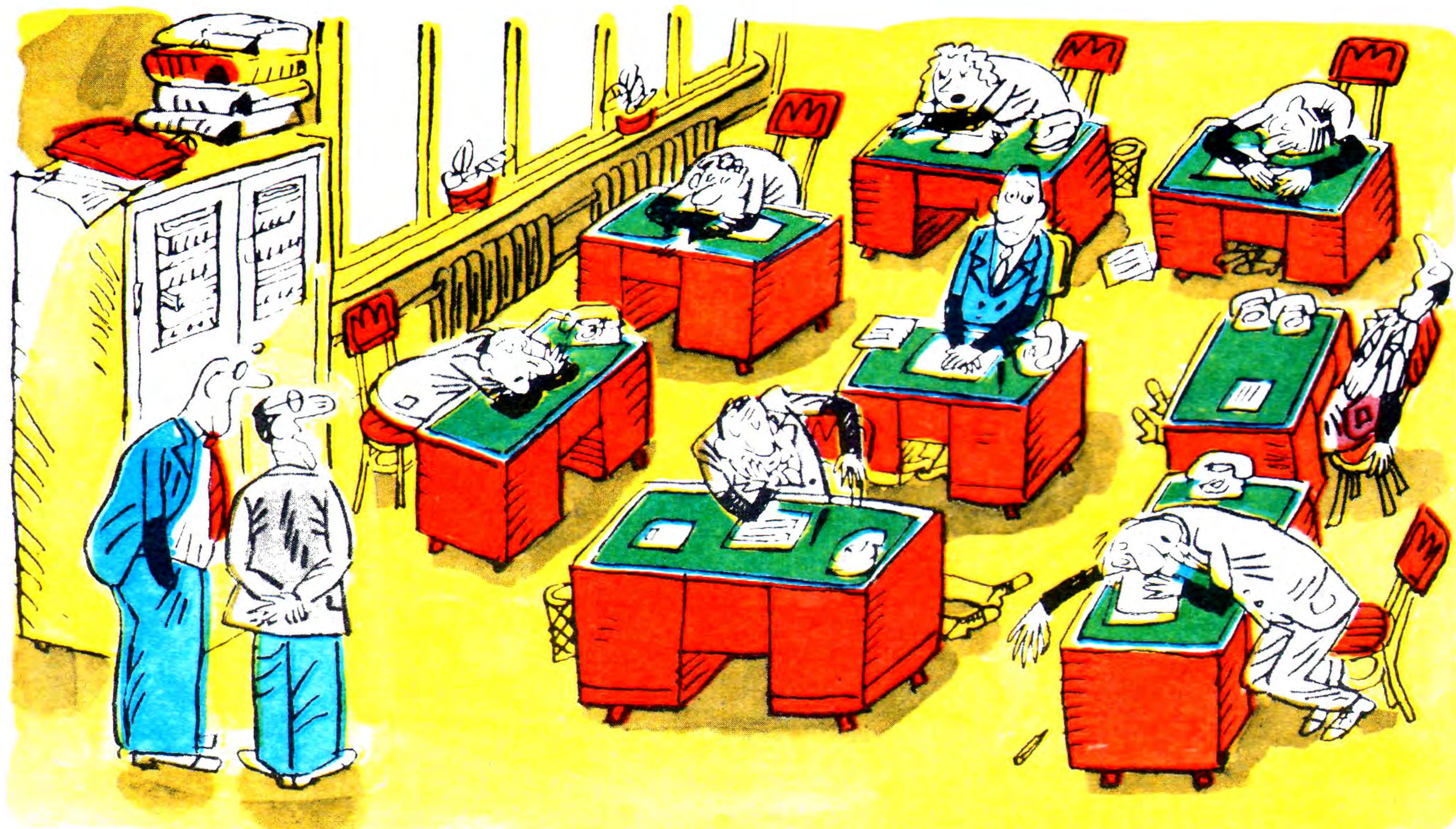
Якийсь Ів. Ів., що не в останній ролі у збутконторі виступає в нас, у Крим послав три ешелони солі і ешелон вугілля — на Донбас. А порожняк заповнив він і з ходу — На Воркуту погнав, напхавши льоду...

— Невже б осел вовкам капусту віз, А м'ясо запроторив би до кіз?

Микола ТИЩУК.

м. Кам'янець-Подільський.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Павло Степанович йде від нас за станом здоров'я — у нього, бідолашного, безсоння.

ЗАРОЗУМІЛА ТРІСКА

БАЙКА В ПРОЗІ

Ураган зірвав човен із причалу. Величезні хвилі немилосердно шпурляли його на всі боки, аж поки не розбили об скелю. На поверхню спливла тільки невеличка Тріска. Вона легко перестрибувала з хвилі на хвилю і галасувала:

— Який незугарний був той Човен! Від першого ж удару пішов на дно. А от мене потопити не вдасться!

Трісці було невтямки, що від її плавання нікому ніякої користі немає.

Володимир ОКУНЬ.

ПОЕТ-ШВИДКІСНИК

Він у поезії прудкий: У спеку й зимню пору Слова загонить у рядки, Немов телят в обору.

Денис РУДЕНКО.

село Стави на Київщині.

**ЩО ТО ЗНАЧИТЬ —
КМІТЛИВІСТЬ**

Як передає наш чернігівський кореспондент із Борзнянського району, тут місцевими жителями розроблено чудовий спосіб використання газових плит. Тепер вони правлять за зручні підставки для нерогазів та примусів. До цього газові плити стояли тут без діла. Бо Чернігівський облжитлопостачторг уже давно не занаряджує сюди газових балонів.

**СКЛАДНА МЕДИЧНА
ОПЕРАЦІЯ**

ХМЕЛЬНИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Надзвичайно складну медичну операцію здійснено в селі Глушківцях Ярмолинського району: голову виконному сільради т. Лаврентія Є. В., який убив собі в голову, ніби сільський медпункт ніколи і ні за яких обставин ремонтувати не треба, вдалося перенести, що він помиляється.

Покінчивши з цією операцією, медичні працівники переключилися на іншу — спробували довести Євгену Володимирівну Лаврентію, що цей ремонт треба розпочати негайно. Та, на жаль, саме тут вони зазнали невдачі. У цій складній ситуації медицина себе показала абсолютно безсилою.

ЩАСЛИВИЙ УЛОВ

ТЕРНОПІЛЬСЬКА область. (Кор. ТАП). Рідкісне щастя випало на долю рибалки-любителя К. з міста Чорткова. Просидівши безрезультатно цілий день на березі річки Серет, він уже збирався змотувати вудочки, коли раптом помітив, що на одній із них затріпотів поплавок. Із завмиранням серця рибалка смикнув вудочку і витягнув на берег отакен-н-ну жабу.

— Такого улову тут давно не бачили! — заявив схвилований рибалка кореспонденту ТАП. — А ще кажуть, ніби підприємства міста вже отруїли в річці геть усе живе. Дещо, як бачите, зосталося...

Виконком Чортківської міськради поздоровив рибалку зі щасливим уловом.

ЗЕМЛЯ ДІБКИ

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА область. (Кор. ТАП). Вражаючу картину, мов після землетрусу, можна побачити у Ділятині на вулиці Руднева: земля тут наче здбилася, дорогу геть усю порозвертало, під'їзди до будинків зруйновано. Загальна сума збитків дорівнює 38 тисячам карбованців.

Цікаво, що ці руїни — не наслідок підземного поштовху, а результат перебування у Ділятині Моршинської геологорозвідувальної партії, яка тут проводила буріння ґрунту. І хоч роботу завершено ще в 1971 році, начальник геологорозвідувальної партії т. Миронов Г. Д. за весь цей час і пальцем не ворухнув, щоб навести тут якийсь лад. Сам, очевидно, їде доброго поштовху, і не з-під землі, а з-гори.

ГУМОРЕСКА

Ні сіло, ні впало задумав Заєць хату будувати. Мода така в лісі пішла. Колись батько його і гадки про це не мав: усе життя проспав під кущем. Та то було колись.

Пішов Заєць до лісного Вовка, щоб матеріалу роздобути.

— Хмиз то в нас є, але сам знаєш... — сказав сірий і скрушно похитав головою.

Зайцю потрібен був будівельний матеріал, і він дав Вовкові на лапу.

Треба було доставити усе у молодий дубняк, де Заєць облюбував місцину під забудову. Але де ж узяти транс-

порт? Поміркувавши, пішов до Ведмедя.

— Воно, звичайно, можна, — сказав Ведмідь, — але сам знаєш...

Заєць почав було завзято торгуватися, але Ведмідь необережно наступив йому на лапу.

Скільки то нервів і труда коштувало Зайцеві, але доставити барильце меду.

Ведмідь усе випив, потім взяв оберемок хмизу і відніс куди слід.

Залишилось побудувати хату. Задумався Заєць. Де ж взяти майстрів? Згадав, що Бобер лівачить. Пішов до ньо-

го. Той наче чекав гостя. Зустрів привітно, не знав де посадити, та все бідкався, що роботи багато, а наприкінці загнав таку ціну, що Заєць ледь не знепритомнів.

— Я почекаю, — сказав Бобер, — але за це допоможеш мені по господарству.

Вночі вухатий порався на хазяйстві Бобра, вдень — працював на своєму будівництві. А ще ж робота в городній бригаді! Від усього цього так зівів, аж почорнів. Ледве ноги волочив. Нарешті хату закінчили. В перші морози й новосілля справили.

Став Заєць помічати, що із здоров'ям у нього негаразд. Крижі болять, втомлюється часто. Що б воно значило? Покультав до мудрої Сови. Та швидко встановила діагноз: серцева недостатність, фізичне і нерве виснаження.

— Жодної важкої роботи, сувора дієта, — сказала Сова. — Їсти тільки моркву, а ще рекомендую побільше бувати на свіжому повітрі, спати під кущем.

Вячеслав САВРАНСЬКИЙ.

Овідіополь
Сдеської області.

**Дали
перцю!**

Наївний новосел із Дніпропетровська, у квартирі якого виявилось чимало неполадок, поспішає у трест «Дніпрожитлобуд» і добивається:

— Чому саме мені дісталася бракована квартира?

— Не тільки вам, — заспокоює його керуючий трестом т. Легенченко, показуючи на стоси скарг від інших новоселів.

Це лише один епізод з фейлетону «Новосілля з гарантією» («Перець» № 18 за 1973 р.), у якому йшлося про серйозні недоліки у спорудженні житлових будинків у м. Дніпропетровську.

Секретар Кіровського райкому партії т. Лях повідомив редакцію, що критичну на адресу

тресту «Дніпрожитлобуд» визнано правильною. Бюро райкому вназало керуючому трестом т. Легенченку і секретарю парткому тресту т. Родіонову на низьку якість спорудження жител і зажадало негайно виправити становище. Партком тресту в свою чергу притягнув до партійної відповідальності головного інженера будівельного управління № 1 Писаревського і начальника будівельного управління № 2 Рябухіна.

За допущення браку при спорудженні квартири трестом «Дніпрожитлобуд» на розслідування у прокуратуру передані матеріали на виконроба тресту Маслова і майстра Рибкіна із будівельного управління № 2.

Мал. И. КОГАНА

— Овочі поморозили, а тепер навіть на нас економлять...

— Нехай висловлюються всі разом: все рівно їх доповіді схожі, як дві краплі води.

Кошмар якийсь! Таке могло трапитись хіба що уві сні...

А почалося ж усе так буденно, так просто. Почалося з того, що викликав редактор і сказав:

— Ось — лист до редакції. Поїдьте, перевірте, і якщо все, що тут написано, правда, — пишiть фейлетон.

Я поїхав. І тільки-но взявся перевіряти, як реальна дійсність, пробачте, повернулася до мене не тим місцем.

У реальній дійсності мені в місті Золотоноші передбачалася зустріч із працівниками меблевого цеху. Ходив, шукав, у людей питав, — ніхто такого цеху й у вічі не бачив. Тоді я ще і ще раз перечитав лист, у якому про той цех писалося, і ще раз рушив точно за орієнтирами на те місце, де він мав бути.

І знову жодних ознак цеху я не виявив. І, взагалі, нічого такого, що про нього хоча б нагадувало. Зате почув...

На цій безлюдній місцині до мене донісся чийсь глухий плач.

Так-так. Хтось, безумовно, десь тут близько ридав. І так жалібно, що всю душу перевертало.

Я подався на той тужний голос, але ніде ані єдиної живої душі не углядів. Прислухався і, повірите? — так і отетерів: плач долинав... із-під землі.

Мене залихоманило. Я припав до землі, гарячково почав її розгрібати — та де там! Камінь... Хіба голіруч справишся?! А плач, тим часом, ні на хвилину не вгавав.

«А може, той... — стривожено подумав я. — Може, то — галюцинація, результат нервової перевтоми?»

І згадав застерження теїї.

— Здалися тобі оті фейлетони! — не раз говорила вона. — Тобі що — здоров'я свого не шкода? Писав би краще нариси, в крайньому разі — вірші. Тепер усі інтелігентні люди вірші пишуть. Не тільки лірики, а й фізики.

Згадавши оцю пораду, я шмигонув із Золотоноші у Канів. Думка була

слуху мого виразно долинув... плач. Такий же надривний плач із-під землі, як у Золотоноші.

— Збожеволіти можна!.. — схопився я за голову і, не гаючи дорогого часу, помчав до невропатолога.

Він мене уважно вислухав. Дуже уважно. А потім спитав:

— А меблевi цехи, про які оце

жаль, поговорити не вдалося, — він саме був у від'їзді. А от із його підлеглими ми жваво поговорили. Вони виявилися людьми веселої вдачі.

— Плач із-під землі? — посміялися вони. — Цілком реальна річ.

— Але хто ж, хто ж це під землею плаче?

— Як — хто? — здивувалися уже працівники обласного управління. — Ну, звичайно, мертвий капітал.

А Марія Максимівна Ляхович — начальник відділу капітального будівництва — та й зовсім прояснила справу:

— Грошки плачуть, — сказала вона, — 405 тисяч карбованців, що їх свого часу вгнали в будівництво і, не довівши його до пуття, кинули напризволяще.

Саме цей плач і лунає на будівельних пустирищах у Золотоноші і Каневі. Та й не тільки там. Ридма ридать тисячі і тисячі карбованців, заживо похованих в трунах, чи то, пак, канцелярських шафах самого обласного управління побутового обслуговування. Правда, то вже не кам'яні фундаменти, порослі бур'яном, і не цегляні стіни, покриті мохом, а товстенні, пилом прибиті теки технічної документації на будівельні об'єкти, яких нікому не доведеться бачити, бо, як виявляється, нікому вони не потрібні.

— Мертв'яки... — розводять руками працівники управління.

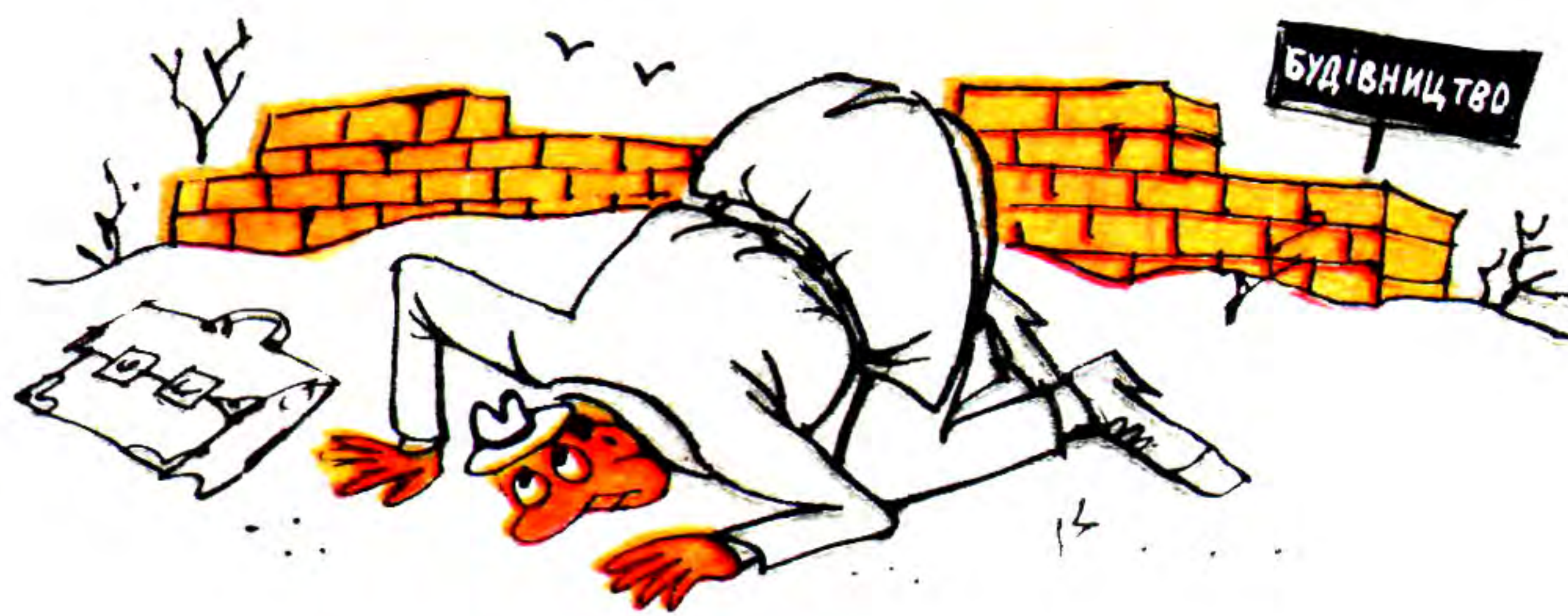
Про мертвих, як відомо, говорять тільки хороше, або ж — зовсім нічого не говорять.

У Черкасах обрали останній варіант.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

Черкаська область.

КОЛИ ПРОКИДАЮТЬСЯ

МЕРТВІ

така: напишу ліричного вірша про канівський меблевий цех, на будівництво якого було витрачено 14500 карбованців, і про його продукцію, яка так потрібна людям.

Тут цех я знайшов порівняно швидко. Не минуло і кількох годин, як розшукав його в густих заростях височенного бур'яну. Людей, правда, і тут ніде не видно було. Зате до

мова, часом не підпорядковані нашому Черкаському обласному управлінню побутового обслуговування?

Я згадав, що саме так воно і є.

— У такому разі, — сказав лікар, — вам треба поговорити з начальником цього управління Борисом Костянтиновичем Янчуковим. А у мене, пробачте, вам робити нічого.

З Борисом Костянтиновичем, на

Поет-гуморист
Петро СЛІПЧУК

3 нагоди його першого 60-річчя

Поет-гуморист
Петро КРАСЮК

3 нагоди його першого 50-річчя
Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА.

Сказано — спеціаліст!

З давніх давен Петро Семенович Чорний відчував непереборний потяг до техніки. Ще 1958 року придбав мотоцикл «Ірбит» з коляскою. Але, поїздивши ним зо два роки, відчув: не те. Продав «Ірбит», купив К-750. Минуло ще два роки... І знову Петро Семенович із усією притаманною йому чесністю мусив визнати: не про таку машину він мріяв! Не викликав у нього особливих емоцій і другий К-750, який він купив згодом. Довелося і з ним розпрощатися.

І тільки коли П. С. Чорному, як спеціалістові сільського господарства, продали автомобіль «Запорожець», він якоюсь мірою відчув себе на коні.

Цілий рік тишився. Але якось на трасі Петро Семенович почув позад себе бадьорий сигнал і ледь устиг здати правіше, як повз його «Запорожець» проджиготіли новенькі «Жигулі» й швидко розтали на сонячній обрії...

З того часу машинолюбне серце Петра Семеновича обліг чорний смуток. На свого малосильного «Запорожця» вже й дивитись не міг і, зрештою, «загнав» його... Не так, звичайно, як коня заганяють, а — за готівку. В сусідню Чернівецьку область.

І знову почав оббивати пороги районних організацій:

— Я ж — спеціаліст сільського господарства. Згляньтесь!..

Зглянулись. І невдовзі Петро Семенович віз ущербт наповнену щастям душу до своїх Верхніх Панівців на комфортабельному модерному автомобілі.

З транспортом, як бачите, П. С. Чорний поводитьися вмє. Та не подумайте, чого доброго, що цим і обмежується його компетенція. Ні! Петро Семенович Чорний — справді спеціаліст сільського господарства, а саме — техник-будівельник колгоспу

«Україна» на Хмельниччині. І тут він теж виявляє неабияку тямковитість. Збудував собі кам'яницю усім на заздирість, а до того ще й сарай, літню кухню, гараж — і за все це, зверніть увагу, внєс у колгоспну касу лише якихось 900 з хвостиком карбованців. За матеріали. А вже як ті матеріали на його обійстя потрапляли — бог його святий знає. В усякому разі, П. С. Чорний не заплатив колгоспові за транспортні послуги ані копєчки. Сказано ж — спеціаліст!

Та повернімося до техніки. Якщо вірити матеріалам перевірки Кам'янець-Подільського районного комітету народного контролю, П. С. Чорний продавав свої транспортні засоби не з метою спекуляції, а просто тому, що вони у нього казково швидко зношувались. А якщо вірити книгам обліку районної автоінспекції, то у П. С. Чорного ніколи ніякого транспорту взагалі не було... Жоден мотоцикл чи автомашини Петра Семеновича в автоінспекції не зарєстровані.

— Це ж треба бути таким спеціалістом! — здивовано вигукнув начальник райвідділу внутрішніх справ т. Симонов, дізнавшись про цей факт. — А ми й не підозрювали...

Звичайно, хоч автомобіль — і не голка, але й район — теж не копиця сїна... Хїба за всім устежиш?.. Так що районну міліцію можна зрозуміти. І П. С. Чорний, видно по всьому, давно зрозумів її. Тим-то й катається безборонно протягом ось уже п'ятнадцяти років по районних дорогах без номерних знаків. Тим-то й гендлює технікою без усяких видимих перешкод... Односельці подекують, що невдовзі Петро Семенович заведе собі ще й вертоліт — і теж, звичайно, не побіжить реєструвати його в інспекцію. А навіщо? Не приведи, господи, якоїсь аварії — спробуйте довести, що це його машина! А набридне кататися — можна буде «заганати» комусь, копійчину якусь вторгувати. І ніхто тобі — ні пєслова!..

Г. ЛОЗКО.

Хмельницька область.

Прихильником чарки я не був ніколи, а останнім часом відчув, що став їще й войовничим борцем проти алкоголізму. А трапилося це після того, як у нашому місті влаштували «Тиждень чаю». Що коїлося у нас, янби ви знали! Тобто — нічого поганого не було. Зате в усіх їдальнях, кафе і навіть чайній до столу подавали чай.

Хай посміхаються снєптїни, але в ті дні найзапекліші п'яндїги вживали винлючно цей пахучий і цілющий еліксир здоров'я. Витверезник у зв'язку з цим закрили на ремонт. Не стало автомобільних аварій. А на роботу приходили навіть бувалі прогульняни.

— «Тиждень чаю» треба продовжити, — дійшов я логічного висновку і тут же вирішив навично впровадити чаювання у власний побут.

Перш за все, купив у однієї бабулі стародавній самовар. Надрів його до дзернального блиску. Топку розвів. Пилососом роздмухав (де тепер візьмеш підходящі для цього чоботи?). Залив цей антиквар водою — і до телефону. Склїкаю гостей. Як зачула дружина, майже з кулаками накинулася. «Якого дїдьяна і з якої причини бенкет затїваєш? — питає. — Та ще й без усякої підготовки!»

Тут я їй спокійно пояснюю. Мовляв, пиятика, бенкети різні — то пережи-

ЧАЙ

ГУМОРЕСКА

тон. Запрошую ж колег на склянку чаю. Посидимо. Хто вірша прочитає, хто заспїває... Щось подїбне до «вогника» буде, як по телевізору. І твоє варення, підкреслюю, нарешті знадобиться. А соломку до чаю (Київський хлібокомбїнат № 6, 36 коп.) я придбав завчасно...

Добре ж ми посидїли того вечора! Один лише Путьно виявив нетантовність. Як побачив, що вже скоро сьома година, заволав: «Не муч. Миколо, чесно снажи, чи є щось для душі, поки магазини ще торгують...».

Дали ж йому чосу. Всї гості соромили. «Некультурний, — кажуть, — ти чоловік, Путьно. Невихований. Свідомість у тебе, як заячий хвіст. Тебе ж на чай запросили, розуміти тре-

ба!..» Особливо обурювався Павло Семенович, профорг наш. Навіть вирізнув прочитав з газети — «Чай і атеросклероз».

Словом, посидїли на славу. Піднінець навіть пісню затягли. І розпрощалися, як годиться. Жінки у захватї були. «Частїше б отак по вихїлних збиратися, — кажуть. — І весело, і витрачатися не треба. До того ж — ніякого похмілля у наших хлопців не буде...»

Чоловіки дипломатично понахїнали, та заперечувати не стали.

* * *

...А сьогодні вранці, не встиг я ще й за столом умоститися, підходить Василь Телїчко, з побутсектора. Поручився зі мною янось особливо привязно. Душевно. А в очах у нього — сум і співчуття.

— Лиши, — каже, — заяву на матеріальну допомогу. Піднінемо пару червїнців.

— Нащо? — питаю. — Воно-то й грїх од грошей відмовлятися, але ж премїю нещодавно отримав.

— Пиши старий, не соромся, — наполягає Василь. — Ми вже й акта склали про обслідування твого матеріального становища. Товаришам збоку, воно, знаєш, виднїше...

ДОМИСЛИ

Від перестановки місць з'являється ілюзія жвавого руху.

Лїс рубають? Певно, закладають парк.

Грабувати класиків не можна, але чому б у них не позичати?

Знак оклику — це знак запитання, який скинув із себе тягар запитань.

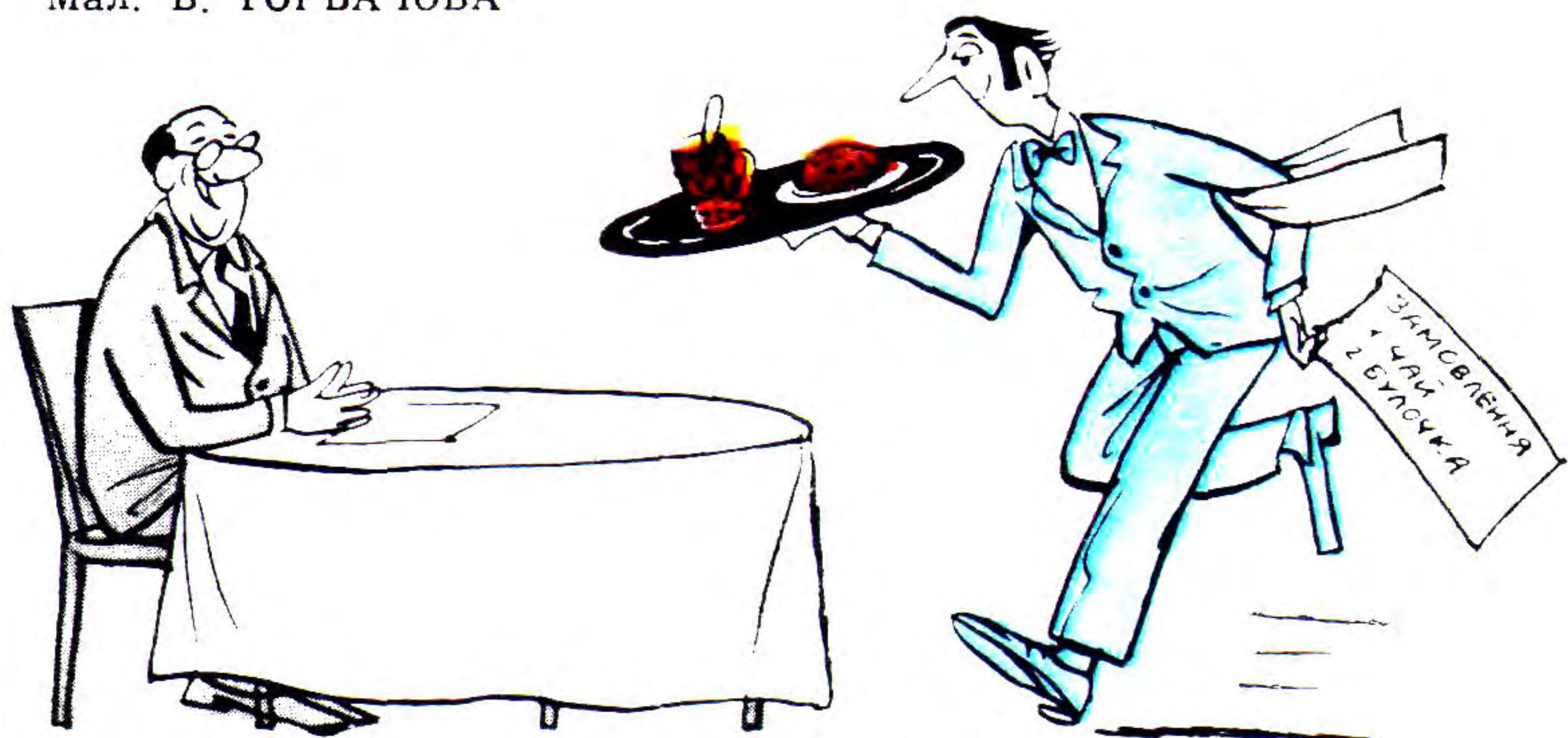
Данило РУДИЙ.

Володимир ГЛИГАЧ.

м. Одеса.

НЕЗВИЧАЙНІ СИТУАЦІЇ

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Не привозь більше таких смішних кінокомедій: бачиш, аж стіни в клубі потрісались від реготу.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Візьми, так за два дні і не випили.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Через колгоспних свиней я зовсім про своїх забув.

Мал. П. КОГАНА

— Я протестую! Мій син типовий двієчник, а ви йому ставите п'ятірки!

Мал. В. ПЕТРОВА

— Ось, візьміть остачу.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Люблю тут щоранку читати свіжу газету!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Нічого, нічого! Ми почекаємо...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Спасибі за те, що запросили мене кран вам відремонтувати...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Так на мене лекція вплинула, що вирішив здати навіть повні пляшки...

ОТАКИЙ У МЕНЕ НІС

Не задовгий, не кирпатий —
Я звичайний маю ніс,
Та мені він так багато
Неприємностей приніс...
Де я тільки не буваю,
Що я тільки не роблю —
Через ніс отой страждаю,
Різні прикрасці терплю.
Отакий у мене ніс —
Ну, нащо він тільки зріс?

До сніданку мама й тато
Починають умовляти:
— Випий, золотко, хоч трошки
Жиру риб'ячого з ложки!.. —
Я, звичайно, не мовчу —
Відвертаюсь і кричу.
А вони до мене: — Просимі!
І ЧОГО ТИ КРУТИШ НОСОМ!
Отакий у мене ніс —
Ну, нащо він тільки зріс?

Все привіз мені мій брат:
Безкозирку і бушлат,
І тільняшку, і штани
От-такої ширини!
Разом з братом я крокую,
Примовляю: — Раз, два,
три! —
Та спіткнувся... Раптом чую:
— НОСА ВГОРУ НЕ ДЕРИ!
Отакий у мене ніс —
Ну, нащо він тільки зріс?

По сніжку біжать санчата:
Будем з гірки ми з'їжджати!
От і гірка, ми рядком
На санчатах із Рябком
Полетіли, покотились
І... в заметі опинились.
А дружків аж сміх бере:
— ГЛЯНЬТЕ! НОСОМ ВІН ОРЕ!
Отакий у мене ніс —
Ну, нащо він тільки зріс?

Дав я Петрикові м'яч,
А тепер мені — хоч плач!
Він м'яча не повертає
І щодня мене питає:
— Хочеш, завтра поверну? —
І отак — усю весну...
Мама каже: — То, виходить,
ВІН ТЕБЕ ЗА НОСА ВОДИТЬ!
Отакий у мене ніс —
Ну, нащо він тільки зріс?

Взяв я вудку — і до річки,
З братом сів на бережку.
Та не ловляться плотвички,
Не тріпочуть на гачку.
Я нічого не спіймав,
Біля вудки задрімав...
Тут почув я голос брата:
— ЩОСЬ ТИ НОСОМ СТАВ
КЛЮВАТИ!
Отакий у мене ніс —
Ну, нащо він тільки зріс?

Ось дідусь струга кілок —
Робить вулик для бджілок.
Я підказую йому:
Що до чого, як, чому...
А дідусь мені ласкаво:
— Йди до саду, погуляй...
Як не знаєш добре справи,
СВОГО НОСА НЕ
ВСТРОМЛЯЙ!

Я образився до сліз:
— Ну, і дався вам мій нісі!
Не ступив ніде ні кроку,
Щоб із ним не мав мороки...
Я терплю від нього й досі...
А дідусь: — Не треба сліз!
ЗАРУБАЙ СОБІ НА НОСІ,
ЩО НЕ ВИНЕН В ЦЬОМУ НІСІ!

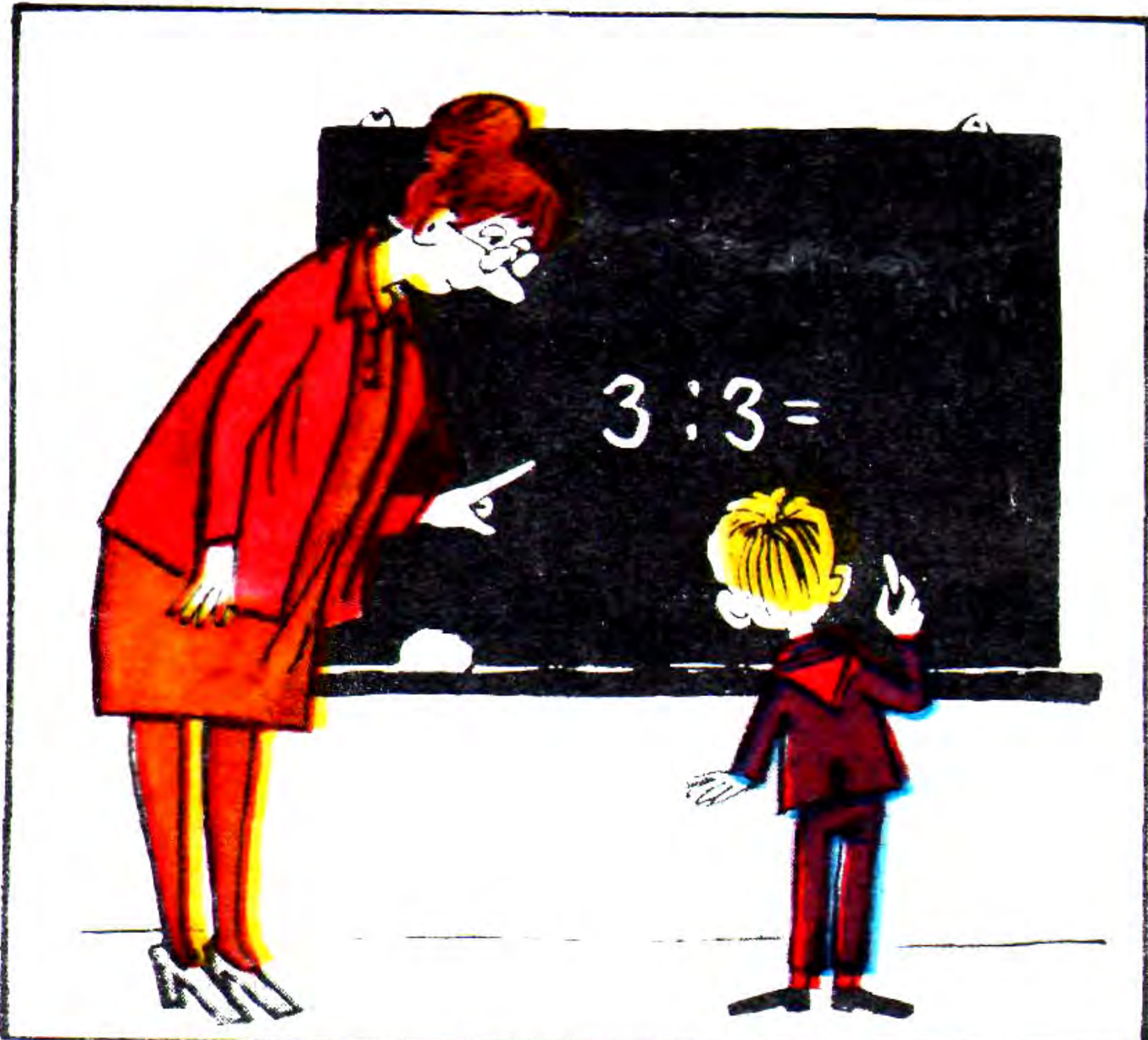
Грицько БОЙКО.

м. Київ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. В. ГОРБАЧОВА

ЧОМУ ЖУРАВЛІ ВІДЛІТАЮТЬ

Запитала мама в Тосі:
— Як до нас приходять осінь,
Відлітають журавлі
До далекої землі.
Чому так завжди буває,
Ти не знаєш, доню мила?
Тося їй відповідає:
— А тому, що є в них крила!
Олександр ТКАЧОВ.

З олівцем по Краснопілля

Нам пощастило: зійшовши з автобуса, потрапили просто в обійми знайомого краснопілля. Після традиційного: «Скільки літ, скільки зим», — він узявся показати Краснопілля. І одразу ж приступив до своїх обов'язків добровільного гіда.

— Вам пощастило: сьогодні відлига, усе розвезло, і ви можете помилуватися чудовими калюжами на привокзальній площі та вулицях. Але не захоплюйтеся передчасно, не охайте та не ахайте — біля базару ви матимете змогу помилуватися ще кращими баюрами та ямами... А поки що рушаймо далі...

— Перед вами залишки стадіону. Це поле тим цікаве, що сюди дуже рідко ступає нога людини. Хіба що хтось із спортивного товариства «Колос» вряди-годи перебіжить навпрості.

Кого зображає ця скульптура — важко сказати. Дехто дотримується думки, що це Аполлон. Та в районному спортивному товаристві всі в один голос запевняють: «Футболіст!» І вони, думаю, мають рацію: бачите, як ноги покалічені.

Кажуть, що колись тут і волейбольний майданчик був, і баскетбольний, і огорожа чудова була, і навіть спортом молодь займалася...

А тепер поїдемо на Успенку.

— Оце архітектурна пам'ятка, будова, яка збереглася до сьогоднішнього дня з незапам'ятних часів. Ось зайдемо, і ви самі побачите, що стеля і підлога там... Не хочете? Ну, добре, добре. Оглянемо й так... Нині тут клуб. Тільки фільми демонструються. Але глядачі під час сеансу більше дивляться на стелю, щоб, бува, шматок її на голову не звалився.

Це виховає хоробрість, гартує нерви. Кажуть, що краснопілля дівчата не виходять заміж за тих хлопців, які не можуть висидіти в тому клубі хоч півгодини.

А гуляти хочеться.

...І женитись хочеться.

— Втомилися? Ну, що ж, у кафе — так у кафе. Будь ласка, ось і воно. Просте за архітектурою, але досить привабливе. Його у нас називають ще «Кафе спогадів». Зайшовши сюди, відвідувачі згадують про смачні бор-

щі, котлети, вареники, яких тепер тут і не покуштуєш...

Раптом наш добровільний гід згадав про якусь термінову справу і розпрощався. А ми вирішили, оскільки духовним харчем — почитати свіжу газету. Підійшли до вітрини, глянули — висить номер з минулого тижня. Правда, в кіоску купили свіжшу — позавчорашню, яку ще в Києві читали.

Другого дня ми вирушали з Краснопілля додому. Ідучи на автовокзал, згадали, що так і не подякували нашому знайомому. Вирішили зробити це по телефону. Але нічого з того не вийшло — в єдиній телефонній будці телефон, щоправда, був, але без трубки.

Так і поїхали, не подякувавши.

По Краснопілля з олівцем ходив та записував М. ПРУДНИК, малював С. ГЕРАСИМЧУК.

Сумська область.

ВИСТАВКА ШИР НЕ ТРЕБА

ЗНАЙШЛИ ВИХІД

Колись на портфелі Київської шкіргалантерейної фабрики нарікали за те, що мовляв, замки не відмикаються. Покладеш у портфель зошити чи папку, ілац — і він замкнувся навечно. На підприємстві зреагували на критику. Тепер портфелі роблять так, що від них самі собою відклеюються передня і задня стінки. Отже, все, що треба, завжди можна дістати навіть із замкненого портфеля.

ОДИН З ДЕСЯТИ

Коли з'являються у продажу цвяхи виробництва дніпропетровського заводу «Червоний профінтерн», їх купують цілими кілограмами. Виставком зацікавився секретом такої нечуваної популярності цих цвяхів, котрі на вигляд майже не відрізняються від інших. Хіба що голівки в них зміщені так, наче їх намагалися відкрити.

— Річ у тім, — відповів столяр Непийвода, закинувши на спину мішок із цвяхами, — що вони під молотком згинаються, при-

наймні гнеться дев'ять з десяти. Отже, тому й купують цих цвяхів удесятеро більше, ніж треба.

ПОСОРОМЛЕННЯ ЕРУДИТА

Переможець вісімнадцяти вікторин Е. Рудованій цього разу не одержав головного приза виставки. Дві години ламав він голову над загадкою: що саме зображено на сувенірі Мельнице-Подільської фабрики господарчо-побутових виробів на Тернопільщині. Тільки раз він був близький до відгадки, коли назвав загадкові фігурки кицями. Насправді ж, як стверджує етикетка, сувенір називався «Два чорногузи».

ПИЛОВА ЗАВІСА

Кому з домогосподарок не знайома подібна ситуація. Не встигнеш увімкнути пилосос «Буран-3», як негайно збігаються сусіди. Мовляв, гуркіт, який здійснює пилосос, заважає їм відпочивати. На Харківському заводі

«Електромашина» виготовили 144 експериментальних пилососи, які, крім шуму, здійснюють у кімнаті ще й хмару пилюги. Отже, відніти пилова завіса зможе надійно захистити володаря «Бурану» од розлучених сусідів.

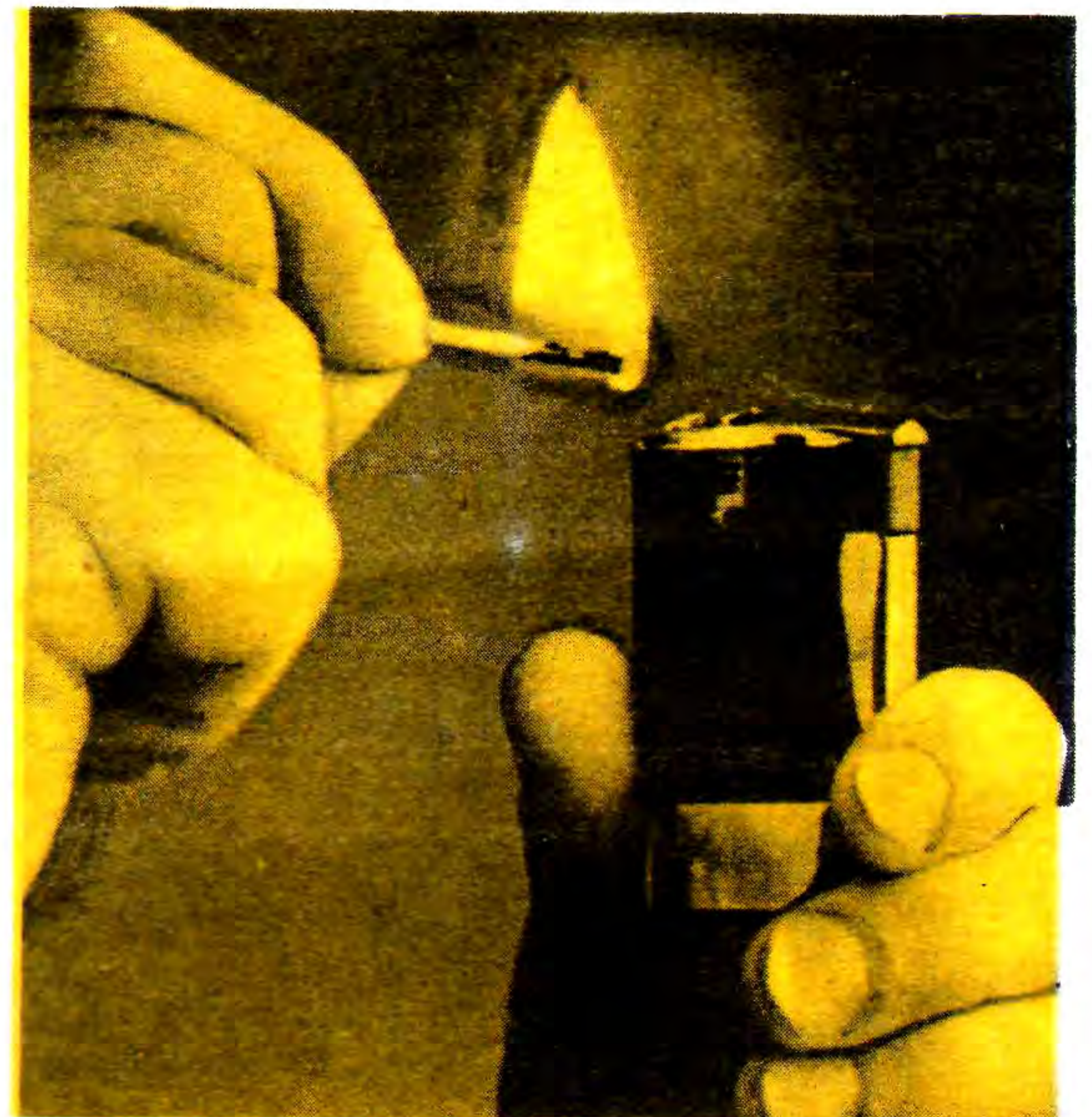
ПЕРША ПРЕМІЯ

Нелегко підготуватися до шкільного карнавалу. Перш за все, треба знайти одяг, який здивував би всіх своєю оригінальністю і розсмішив своєю незграбністю. Школярка Валентина Н. саме в такому одязі і з'явилася на карнавал, де й одержала першу премію. Подруги були просто в захопленні од її вигадки.

Карнавальний одяг дівчини був усього-навсього плащем, який складався з деталей різних відтінків. Гудзичи плаща були несиметричними, а кінці коміра — різних фасонів.

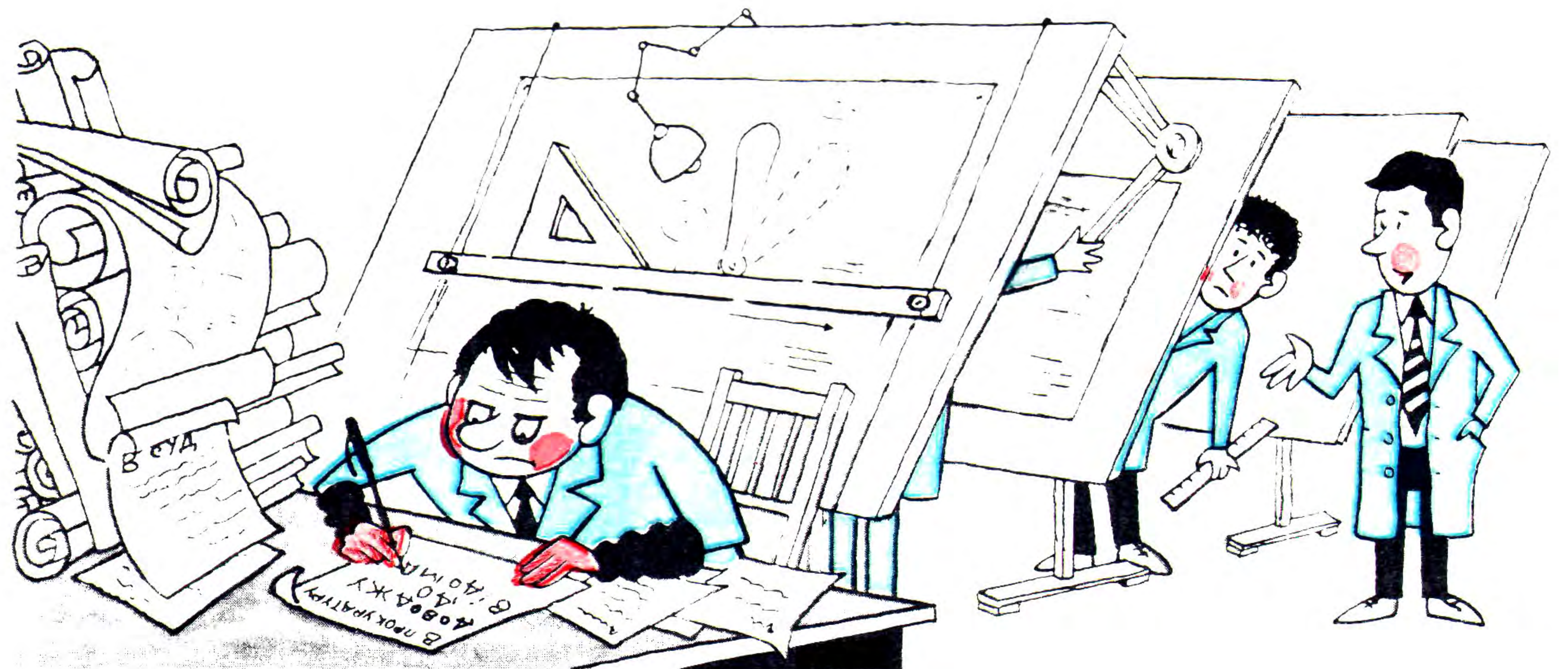
Приймаючи поздоровлення, школярка пояснила, що мама купила цей плащ у звичайному універмазі і що шийоті ці плащі в Одеській області — на Болградській швейній фабриці.

Наша реклама

Купуйте запальнички Харківського заводу маршейдерських інструментів. Гарантуємо надійність у користуванні, безвідмовність в експлуатації (при умові, якщо у вашій кишені завжди буде лежати коробка сірників).

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Якби не оцей Дьогтяренко, я б нізащо не повірив, що у нашому відділі стільки хапуг і розпусників.

НОТАТКИ про інші морязки

ЯК СТАТИ НАЙДОСТОЙНІШИМ

Знаєте, що загрожує людству?

І що нас чекає уже в найближчі десятиріччя? Самоїдство.

Людей на землі стане так багато, що вона вже не зможе їх прогодувати, й тоді нам не залишиться нічого іншого, як їсти один одного.

Так, принаймні, вважає професор Сассекського університету (Англія) Джон Постгейт. В одному зі своїх останніх наукових трактатів, опублікованому журналом «Нью сайєнтист», містер Постгейт пише:

«Єдина справді серйозна проблема, що стоїть перед людством, — це перенаселеність. Усі інші проблеми — економічні, соціальні, міжнародні — порівняно з нею другорядні...»

Коротше, «людський мурашник» (так шановний професор іменує народонаселення нашої планети) приречений на самознищення, і ніхто не в змозі його врятувати.

Ніхто — крім професора Постгейта.

Він розробив цілу теорію врятування людства за рахунок різного скорочення кількості... жінок. А втім, надамо слово самому професорові:

«...тепер перейдемо до тієї панацеї, котру я хочу запропонувати... Це пілюля або ж інші методи впливу, які дозволять забезпечити появу потомства чоловічої статі. Подивіться, що вийшло б: населення продовжувало б зростати протягом кількох десятиріч, але його приріст відбувався б в основному за рахунок хлопчиків, що у майбутньому обмежило б можливість дальшого відтворення населення... А це саме те, що треба... Я не бачу способу точно передбачити, яке виникне у перехідний період співвідношення — п'ять чи п'ятдесят чоловік на одну жінку... до жінок будуть ставитися так само, як до королев мурашок, або ж їх розглядатимуть як приз для найдостойніших (чи рішучіших) чоловіків».

Весела перспектива, еге ж?

Отож, як впливає з професорової теорії, трудящим у країнах капіталу вже не треба боротися за свої соціальні та економічні права — тим паче, що вони — «другорядні». Навіщо боротися, коли професор Постгейт обіцяє врятувати людство від самознищення пілюлею загального благополуччя!

Давайте-но уявимо, що із цієї рятівної теорії може вийти на практиці...

Одного чудового ранку 2054 року житель міста Постгейтона Ронні Трюфель нашвидку переживав разом із сніданком загальнообов'язкову молитву на честь Великого Рятівника Людства — професора Постгейта, зняв зі стіни лазерну скорострілку, набив кишені електронними гранатами і в піднесеному настрої вийшов на Постгейт-стріт.

Цього дня Ронні твердо вирішив стати одним із небагатьох найдостойніших і завоювати Перехідний Приз — яскраву блондинку, стереоскопічний портрет якої він уже давно закріпив у вітрині Вумен-Хаузу (Жіночого Будинку) на центральній вулиці міста.

Не встиг, однак, Ронні зробити й кількох кроків, як переконався, що нимішнього ранку не лише він прийняв це гідне справжнього чоловіка рішення. З-за найближчої рекламної тумби, котру прикрашав величезний портрет професора Постгейта з написом «Учення Великого Рятівника звільнило нас від перенаселеності!» — стьобнула черга електромета і обдала Ронні нестерпним високовольним жаром.

Ронні кинувся на землю й, радіючи, що його суперник виявився не дуже вправним стрільцем, пришикнув, стиснувши свою скорострілку. Чекати довелося недовго. Од тумби відокремилася темна постать і обережно попрямувала до Ронні.

В ту ж мить з даху сусіднього будинку під ноги людині з електрометом впала невеличка срібляста куля, й повітря струснув вибух електронної гранати. Незнайомець упав, а Ронні швидко спрямував дуло скорострілки вгору і, коли над дахом з'явилася голова ще одного кандидата у найдостойніші, натиснув спускову кнопку. Тонкий і гострий, мов жало, промінь лазера прошив голову, і за секунду тіло необачного мисливця гепнулося об асфальт.

— Оце пощастило! — зрадів Ронні. — За одним рипом двох претендентів позбувся.

Сторожко озирнувшись на всі боки, він швидко одрізав у экс-суперників по вуху (без цих доказів вхід до Вумен-Хаузу було заборонено) і рушив далі. Турбуватися про небіжчиків не було потреби. Щовечора на вулицях Постгейтона з'являлися автофургони з написами «Для недостойних». Тіла невдах вивозилися за місто й ховалися без будь-яких почестей.

Неподалік од бару «Справжній чоловік» Ронні побачив кремезного джентльмена, що сидів за щитом портативної променевої гармати, с'як-так замаскованої серед кущів бузку. Джентльмен меланхолійно жував гумку, а коли з бару виходив відвідувач, так само меланхолійно цілюся і ніби знехотя смикав за шнурок. Потім брав у руки мотузку із гаком на кінці, розкручував його над головою, спритно кидав і, зачепивши гаком одіж недостойного, підтягував його до себе.

Ронні сховався у під'їзді якогось будинку і став чекати. За найближчі півгодини з бару вийшло ще четверо чи п'ятеро відвідувачів. Ронні виждав іще трохи й, вирішивши, що у барі вже нікого немає, виповз на вулицю. Джентльмен пакував гармату у шкіряну валізу. Ронні тут же вколоскав його і заходився перелічувати трофеї.

— Непогано, зовсім непогано, — бурмотів він, — разом із цим джентльменом шістнадцять. Та тих двоє — значить, уже вісімнадцять! О'кей, діла ідуть навіть краще, ніж я гадав...

Пролунав постріл, і поруч із Ронні вогненна стріла уп'ялася в землю. Запихаючи шістнадцяте вухо у сіточку, Ронні кинувся навтьоки...

Йому фантастично пощастило. У нього стріляли з усіх видів лазерної, електронної та електричної зброї. У нього кидали гранати і пластикові бомби. На нього трічі пробували накинути зашморг і збити з ніг...

Та Ронні залишився неушкодженим, а в його сіточці, що теліпалася на поясі, лежало п'ятдесят вух. Саме стільки, скільки треба, щоб одержати Приз із Вумен-Хаузу. Оскільки завдяки гуманним старанням Великого Рятівника Людства професора Постгейта кількість жінок за останні десятиріччя дуже скоротилася, то на кожні п'ятдесят чоловіків припадала всього одна жінка. Отож спеціальне законодавство передбачало відстріл найдостойнішим п'ятдесяти недостойних представників чоловічої статі, і лише після того він мав право на Перехідний Приз.

Весело насвистуючи мелодію популярної пісні «П'ятдесят — чудова цифра», Ронні Трюфель увійшов у броньовані двері Вумен-Хаузу. Його зустрів ввічливий служитель, перелічив вуха і запропонував Ронні залишити зброю при вході.

Коли вони опинилися у просторому холі, служитель трохи пом'явся і сказав:

— Прошу пробачення, містере Трюфель, але у мене до вас невеличка справа. Бачте, ми хоч і працюємо у Вумен-Хаузі, але ніяких пільг не маємо і мусимо на рівних правах з усіма воювати за титул найдостойнішого. Сьогодні сюди вже приходили сорок дев'ять дсстойних. Ви — якраз п'ятдесятий. Отож вибачте ще раз, але...

З цими словами служитель витягнув із однієї кишені електрпістолет, а з іншої — ножиці для відрізання вух.

Останнє, що побачив Ронні Трюфель у ту мить, коли його продірявив високовольний заряд, був великий портрет професора Постгейта з оливковою гілочкою в руці. Професор по-батьківському всміхався Ронні...

В. ЧЕПІГА.

РОЗРАХУВАЛАСЯ

В переповненому автобусі водій звертається до пасажирів:
 — Передавайте гроші на квитки. Одна бабуся шукала, шукала гроші — немає.
 — Передайте, будь ласка, водієві пиріжон, — просить вона сусідів. — Я за нього п'ять копійок віддала. Свіженький.

Повідомив І. КЛЕПАЧОВ
 з м. Херсона.

ЗНАЙШОВ...

Заліз п'яний чоловік у велику калюжу і щось шукає. Підходять до нього іще двоє і питають:
 — Що ти шукаєш?
 — Та не питайте, краще допоможіть!
 Залізли і ті двоє у калюжу, шукають, а що шукають — і не знають.
 Аж ось той п'яний вилазить із калюжі і кричить:
 — Знайшов!
 — Що ж ти там знайшов?
 — Берег...

Повідомив Микола ШЕНКЕВИЧ
 з м. Миколаєва.

ПРОЩАННЯ

— Прощайте, друзі! — говорить хлопець своїм приятелям.
 — Ідеш кудись?
 — Ні. Одружуюсь.

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

— Ти чому запізнився на роботу? — запитав робітника начальник цеху.
 — Дружина рушник шукала.
 — А ти?
 — Я ченав, доки висохну.

Надіслав Я. КИЧУРА
 з м. Ровно.

ЗІРКИ В КАЛЮЖІ

Біля калюжі лежить п'яний. Ідуть мимо двоє та й кажуть:
 — Давай підніmemo цього п'яндигу, а то ще втопиться.
 — А я й не п'яний, — відповідає той, — он бачите, скільки зірок у калюжу насипалося з неба? Я такого дива ще не бачив, оце ліг і дивлюсь.

Повідомив П. ХОМЕНКО
 із с. Васютинець
 Чорнобаївського району
 Черкаської області.

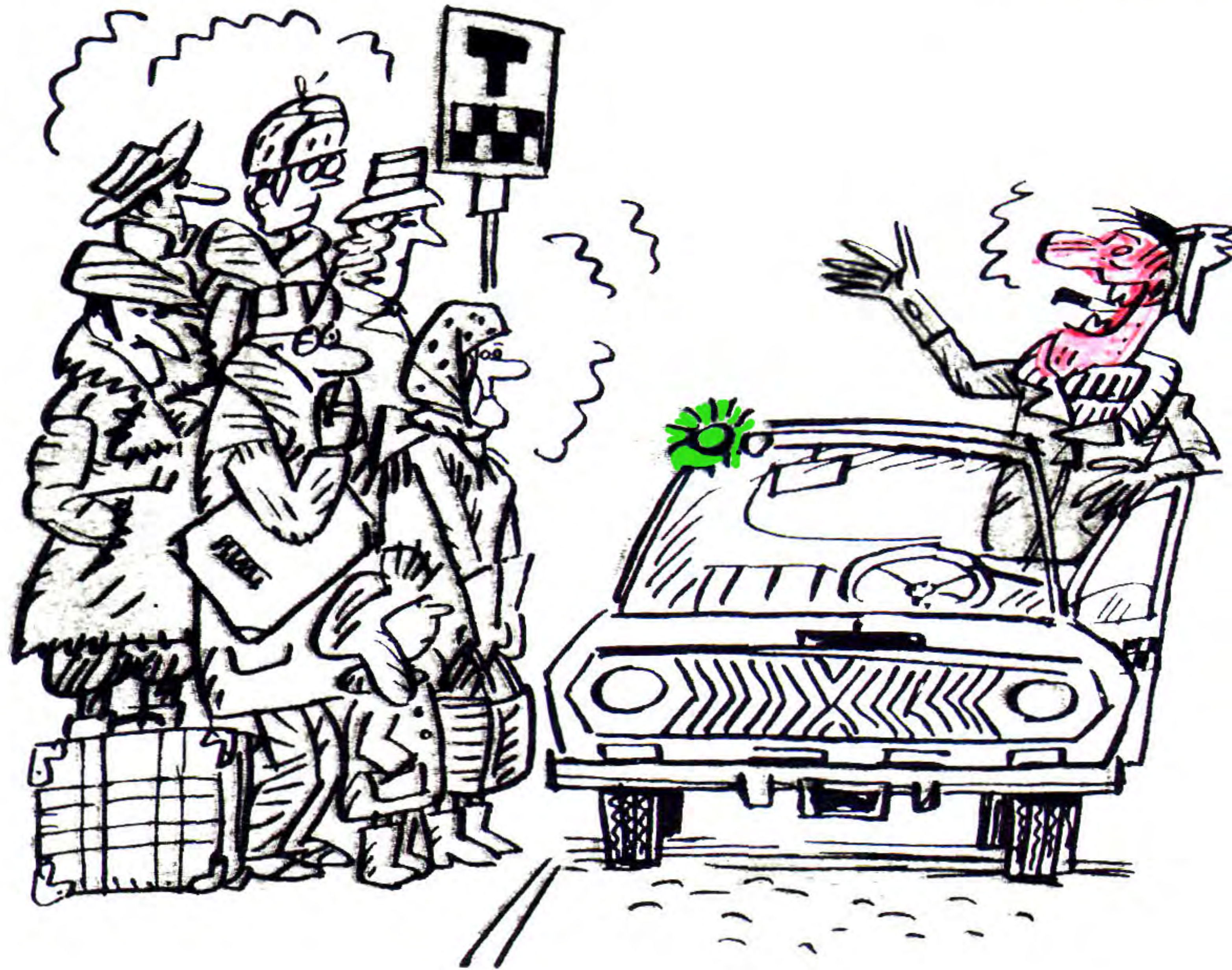
ЗАЙЧАТИНА

Прибіг син до батьна:
 — Тату, а ви хочете зайчатини?
 — Хочу, а де ж вона?
 — Та щойно до діда Федора у садон побігла.

Повідомила Г. ДОВГАЛЬ
 із с. Великого Байраку
 Миргородського району
 Полтавської області.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— В автопарк є хто-небудь?

ЯК ПОЯСНИТИ ДІТЯМ!

У квітні ц. р. Казанківський районний відділ народної освіти недорахувався на залізничній станції двох вагонів вугілля. Власне, вагони були, але в зв'язку з тим, що хтось вимастив їх антрацитом маслом, вугілля, як кажуть, самозагорілося й перетворилося на жужелицю. Це незабаром потвердив актом і представник шахти ім. Шевченка т. Погребниченко, котрий спеціально приїхав на Миколаївщину аж із Донецького краю. Здавалося б, простіше простого: оскільки винна шахта (не простежила за якістю вагонів, у які засипався вантаж), то хай або пришле вугілля, або поверне його вартість — 3181 крб. 88 коп. Але:

Не кують на шахті і не мелють —
 Ні вугілля, ні грошей не шлють...
 А надворі вже зима хурделить,
 І морозяні вітриська дмуть.
 Як в садочках дітям розказати
 А чи школярам — це ж просто сміх! —
 Що на шахті — дяді-бюрократи,
 Що не все гаразд із совістю у них?!

І. ДЖЕРЯ.

Мал. В. ЮЖНОГО

— Щоб пам'ятав, що на твоїй шиї сім'я!..

ЗОЙКИ КОХАННЯ ДО ТЕБЕ

...Могла б я скрипкою стати,
 А стала твоєю коханою...

(Галина ТУРЕЛИК. «Три зернини».
 «Рад. письменник», 1972 р.)

Могла би я струни мати,
 Бриніти й не знатись з оманю...
 Могла балалайкою стати,
 А стала твоєю коханою.

Вже краще б роялем, тромбонем,
 Валторною чи барабаном,
 Трубою, альтом, саксофоном
 Або навіть гонгом, там-тамом...

Челестею, настаньєтами...
 Вже легше оркестром стати,
 Звучати всіма інструментами,
 Ніж, милий, тебе кохати!

ВТЕЧА СЕРЦЯ

...А чи, може, ти забув, що в мене
 Он воно тюльпаном за вікном...
 серце —

(Марія ВЛАД. Із збірника
 «Поезія», № 2. 1973 р.)

Від образи серце затремтіло,
 Залпом вдарив відчай, і воно
 Із грудей, мов з клітки, полетіло
 Птахом у відчинене вікно.

А коли землі ледь-ледь торкнулось,
 Диво-дивнее уздріли ми:
 Серце на тюльпана обернулось,
 Вмитого росою чи слізьми...

Як тяглося серденько дівоче
 До твоєї ласки, доброти,
 Так тюльпан цей, до життя охочий,
 Прагне світла, сонечка, води.

Не забудь тюльпан від бурі вкрити,
 Доброво купи і поливай...
 Не схотів ти серця зрозуміти,
 То тепер тюльпана доглядай!

ВАЖКА ЛЮБОВ

Чи то ніч була, чи то ранок,
 Чи то пізно прийшов, чи рано...
 ... Ішла охоче чи неохоче,
 Говорила а чи мовчала.
 Зірка впала...
 ... Покохала тебе неначе...
 Чи ти випадок, чи коханий,
 Чи ти пізно прийшов, чи рано,
 Чи згубив мене, чи окрилив,
 Та тобі вже немає діла...

(Емма ВЕРХОДІЙ. «Вітчизна», № 3.
 1973 р.)

Зав'язав мені очі милий,
 Потемнів, захитався світ білий.
 Чи то день, чи то ніч — не бачу.
 Не збагну, чи сміюся, чи плачу.

Чи світало, чи сутеніло?
 Принца я чи дурисвіта стріла?
 Чи то він, чи то я у люстерці?
 Впала зірка чи камінь на серце?

Чи було, чи наснилось кохання;
 Терен цвів а чи древо пізнання?
 Клятви чула чи крякання крана,
 З полину а чи з меду розлука?

Вірш знайомий в журналі читаю,
 З усіх бонів його розглядаю:
 Чи це мій вірш, чи може, не мій,
 Чи я Емма, чи я Верходій?

Емілія САТАЛКІНА.

м. Київ.

Дуже ПЕРЧЕ!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Дуже шкодую, що ти не тракторист. А то попросив би тебе сісти на мій трактор «МТЗ» і випробувати його в ділі.

Щоправда, сідати ні на що — районне об'єднання «Сільгосптехніка» видало трактор з ремонту без сидіння. Але це біда невелика: посадити можна й на фуфайці. До речі, спинки до сидіння «Сільгосптехніка» також не повернула. Як, між іншим, і крана від радіатора. Але то, скажу тобі, суцці дрібниці. Це ж не такі суттєво важливі деталі, як, скажімо, тяга акселератора чи важіль од коробки швидкостей, без яких і з місця трактора не зрушиш. Щоправда, важіль і тягу акселератора «Сільгосптехніка» — спасибі їй, — вернула. І вони, як ми зразу ж переоналися, були цілком придатні для здачі в металобрухт.

А втім, і це, Перче, ще півбіди. Бо й брановані деталі, і ті, яких на тракторі зовсім не виявилось, районне об'єднання «Сільгосптехніка» зобов'язало нас повернути найближчим часом. От із цим найближчим часом у нас, і справді, біда: вже скоро рік минає, а діждатися його не можемо.

Може б, ти, Перче, той найближчий час підштовхнув своєю мітлою, щоб він так довго в дорозі не гаявся. А заодно — і працівників «Сільгосптехніки». Ім, гадаю, це також не зашкодить.

П. РАЧОК,
механізатор колгоспу імені Крупської,
с. Рогізне
Любарського району
Житомирської області.

Ми прекрасно усвідомлюємо, що незваних гостей частують тим, чим ворота підпирають. Та шостого жовтня минулого року такі побували на весіллі, куди й молоді нас не запрошували, і ми йти не збиралися.

А збиралися ми їхати з Києва до Лубен. Диспетчер Київської центральної автостанції оголосив, що за цим маршрутом додатковим рейсом відправиться автобус номер такий-то. Зраділі пасажирки придбали квитки і повсідалися на свої місця.

Автобус дійсно рушив на Лубни. Але спочатку водій оголосив, що він повинен заїхати на Нивки, забрати нареченого, наречену та їх гостей, бо автобус ними замовлений.

Годину ми кружляли по Києву, ще стільки ж чекали, поки зберуться гості. Вони теж не дуже зраділи, побачивши у замовленому ними автобусі незваних гостей, через яких змушені будуть всю дорогу стояти. І ми, пасажирки, почували себе не у своїй тарілці.

Отаку ведмежу послугу зробили працівники центральної автостанції.

В. ЯЧНЕВА,
медсестра Херсонської міської
лікарні № 1.

Наше мальовниче й квітуче село Лимани стоїть на самому березі Південного Бугу. А Південний Буг, як відомо, впадає у Чорне море. Отже, живемо, як у тій пісні: вода, вода, кругом вода...

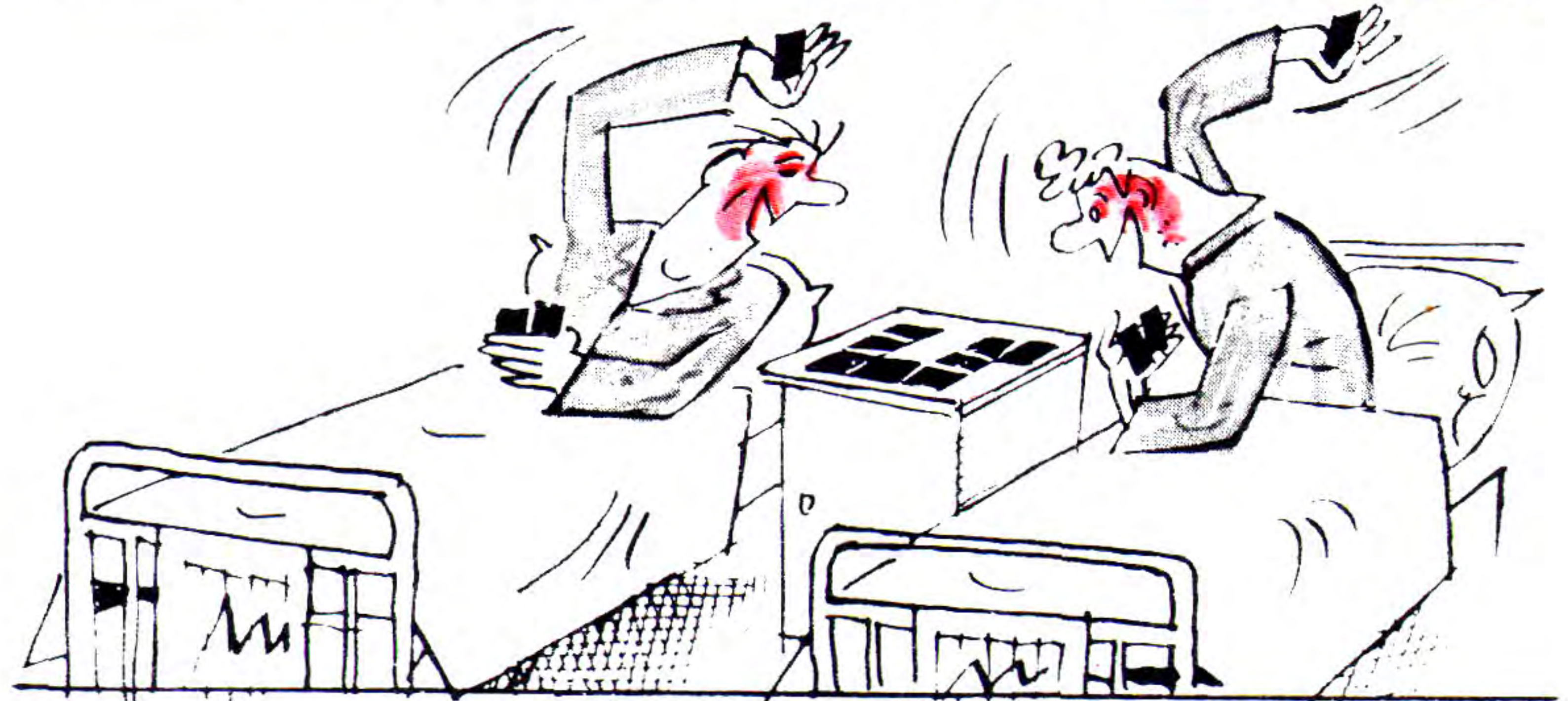
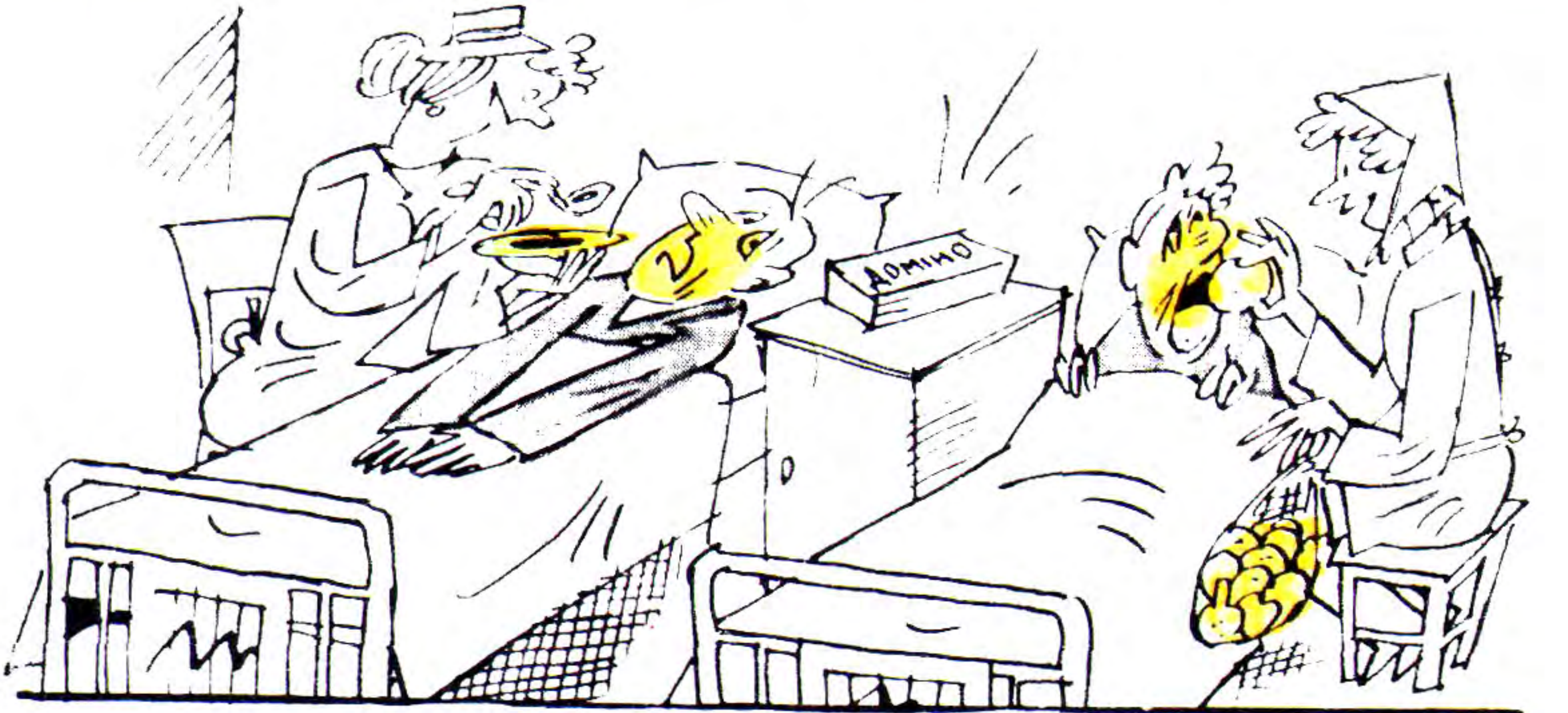
Але ми, Перче, частіше співаємо іншої. Отієї, що «...без води — і ні туди, і ні сюди!» Тільки в управлінні «Миколаївводбуд», яке ще п'ять років тому заповзялося відремонтувати нам водопровід і крани, нашої пісні чомусь не чують. Зверталися вже ми зі своєю бідою і туди, і сюди, — скрізь нам обіцяють от-от налагодити водопостачання, та нам од того не легше.

Обридла вже нам ця пісня. Тож ми, працівники радгоспу «Радянська Україна», оце й звертаємося, Перче, до тебе: чи не допоміг би ти нам, як то кажуть, у рот води набрати?

М. ВОЙТКОВ.

Жовтневий район
на Миколаївщині.

У лікарні.

СЕРЕДНЯК

На «трійки» ледве він
тягнув у школі.
Тепер — завмаг.
А вдача та ж:
Він по троячці
натягнув поволі
На дачу,
«Волгу»
І гаражі..

Валентин КИРИЛЕНКО.

Твори майстра веселого слова

Шанувальники українського гумору добре знають ім'я Остапа Вишні, захоплювалися й захоплюються його бойовими політичними памфлетами, гострими фейлетонами, глибоко поетичними мисливськими усмішками, веселими гуморесками. Але, мабуть, не кожен має його твори у власній бібліотеці. Тож цій біді можна зарадити: видавництво «Дніпро» випускає п'ятитомник зачинателя українського радянського гумору. Видання буде здійснено протягом 1974—1975 рр. і охоплюватиме все краще, що написав Остап Вишня.

Передплату приймають: в обласних центрах — магазини передплатних видань та бібліотечні колектори, в інших містах і райцентрах України — книгарні облкниготоргів і споживчої кооперації.

У Києві — звертатися до магазину передплатних видань, що на бульварі Т. Шевченка, № 10.

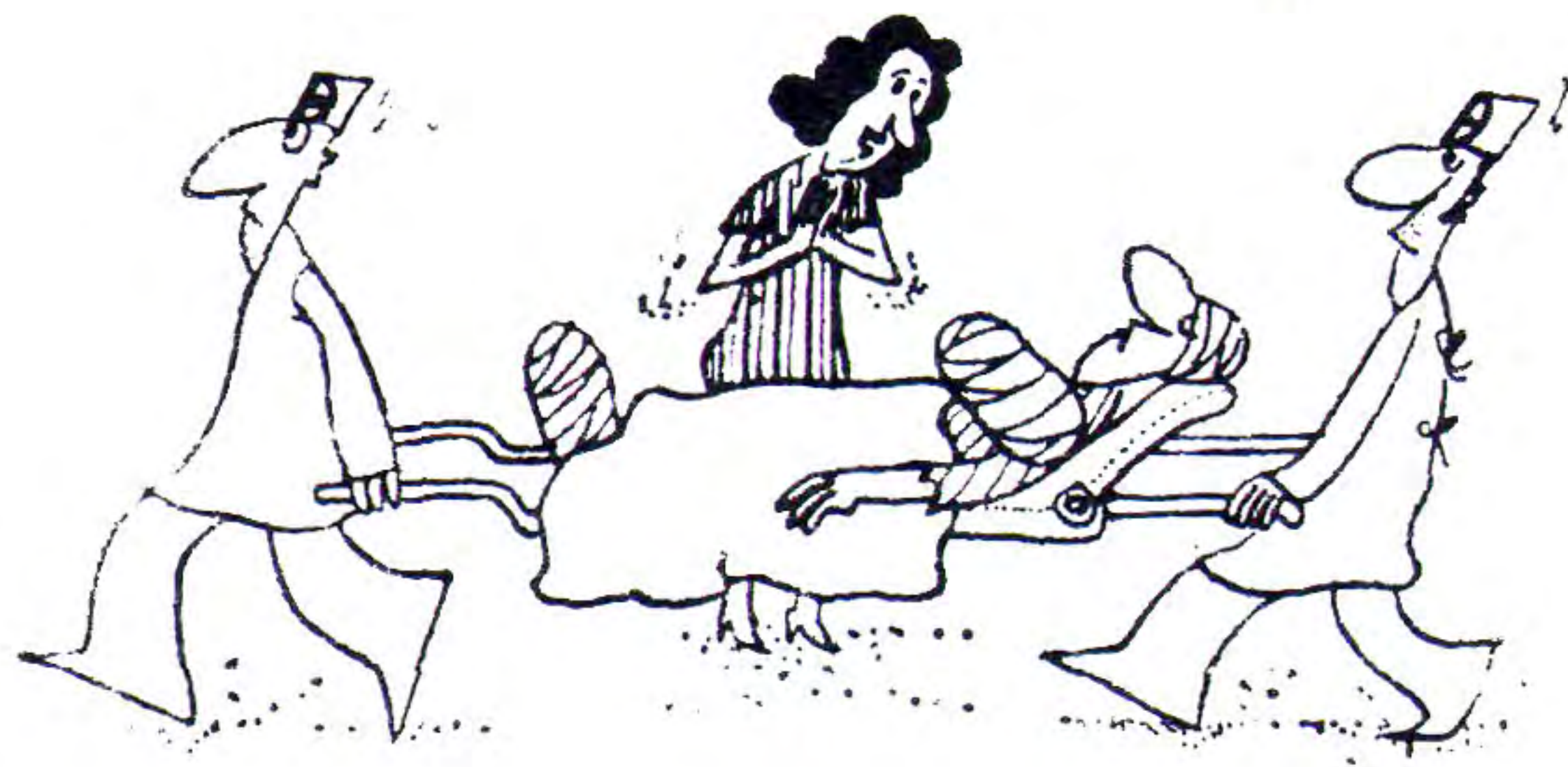
Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Без слів.

У нас гостює болгарський
сатиричний тижневик

Стурше

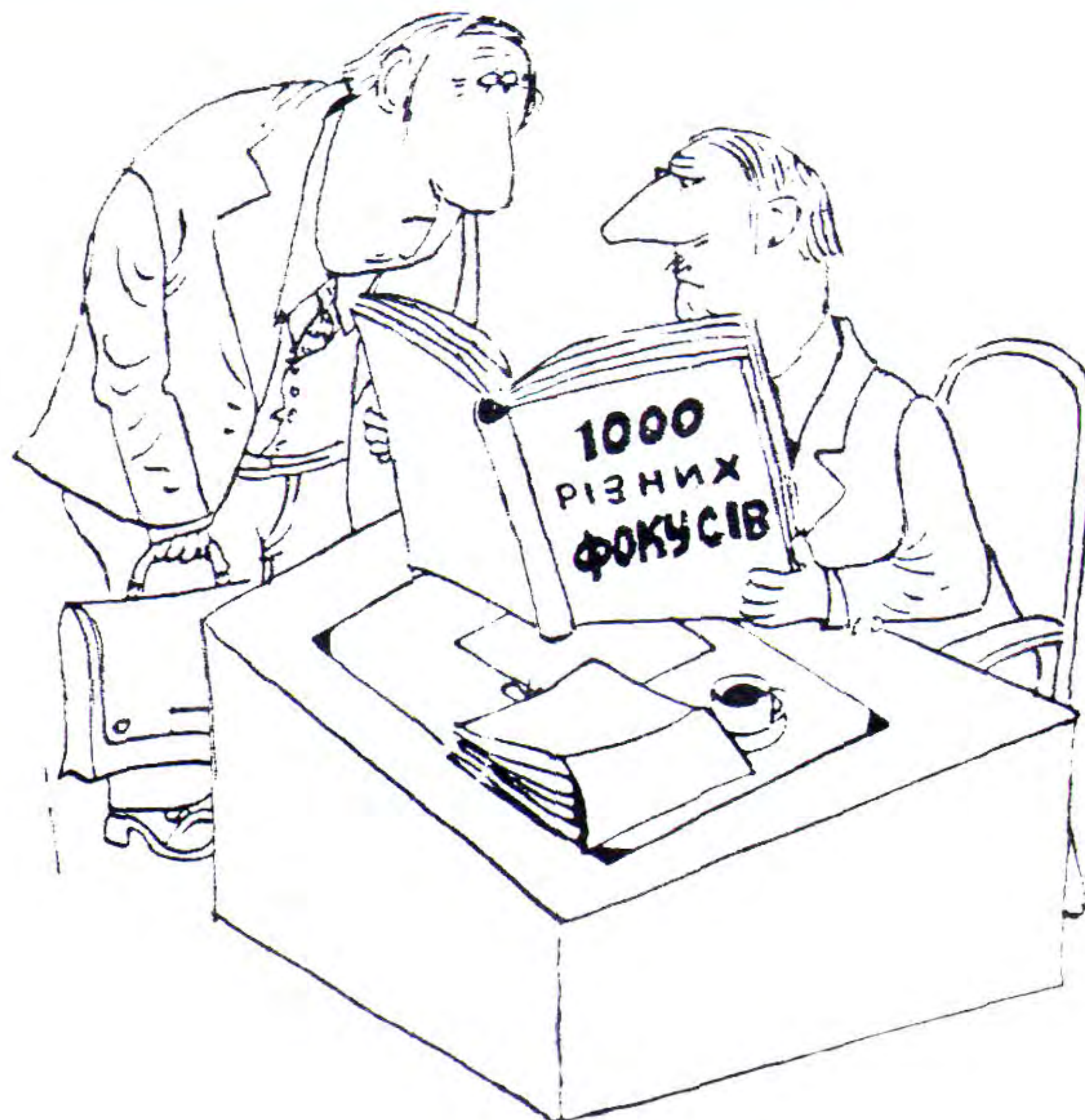
— Дорогий мій, а що з машиною!..

— Отой, що між двома індіками, — новий директор...

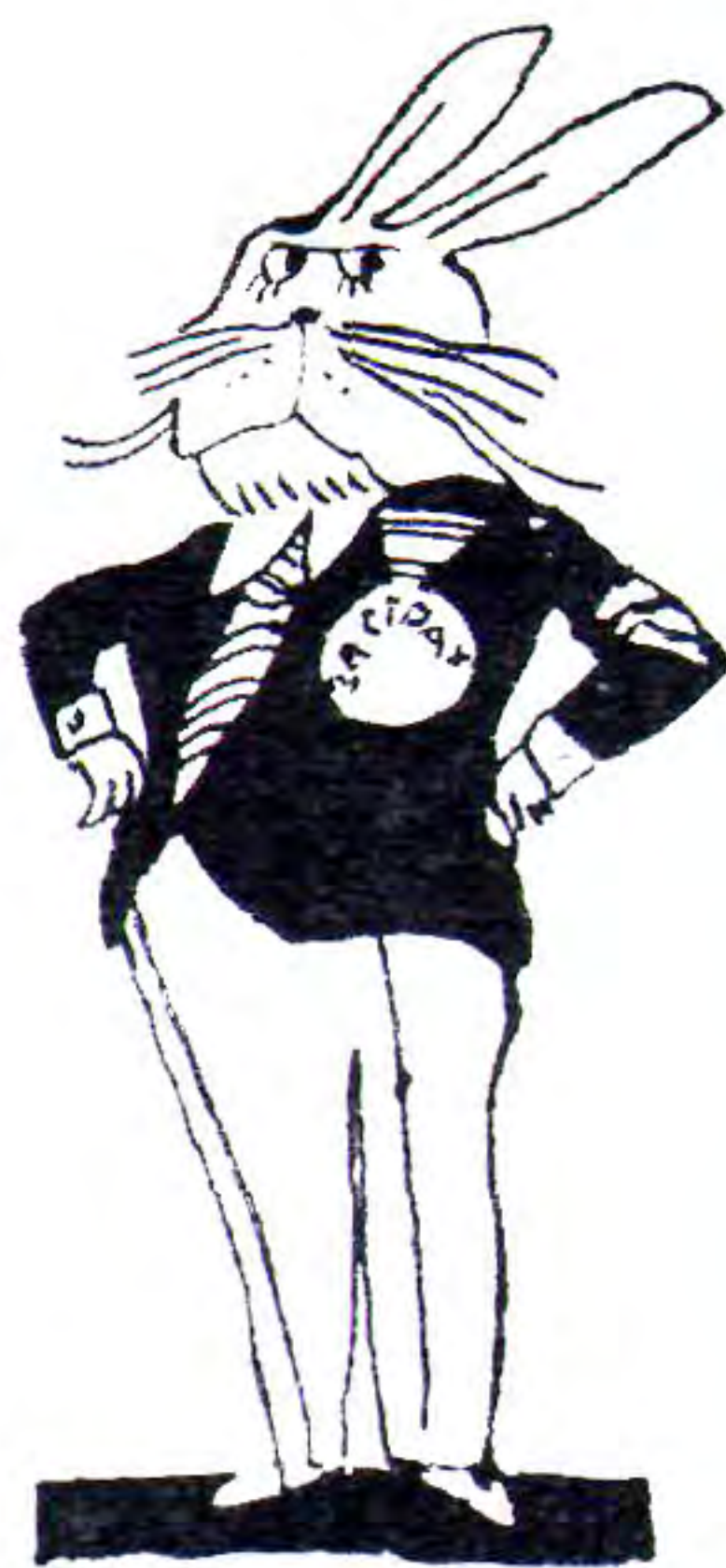
— Просимо вас, хоч ви розкритикуйте начальника, все одно вже йдете на пенсію.

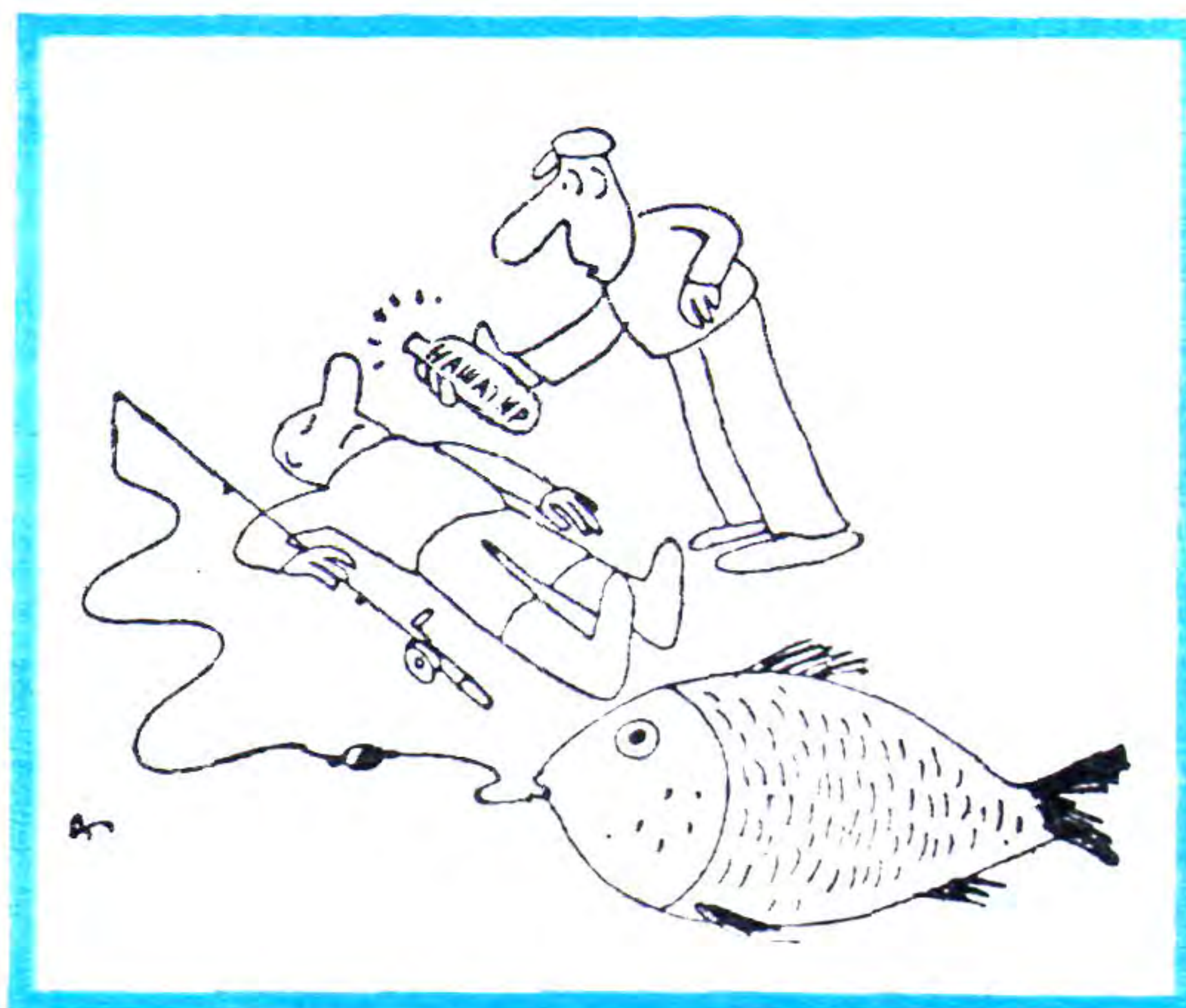
— Роби все, щоб успішно відвідувати про виконання плану.

— Петров не справляється з роботою.
— Треба йому призначити ще одного помічника.

Без слів.

Без слів.

Вовчі зальоти

БАЙКА-ЖАРТ

Як увечері в гаю
Стало тихо-тихо,
Підкотився сірий Вовк
Нишком до Зайчихи:

— О! Красуні мій привіт! —
І почав шептати:
— Чи не хочете піти
В поле погуляти?

А Зайчиха очі вниз:
— Все це треба зважить...
З вами б я пішла, але...
Що мій Засць скаже?

— А це діло вже моє! —
Каже Вовк. — Йй-право!..
Та... заждіть-но п'ять
хвилин —
Є нагальна справа.

Нагадали ви мені
Інтересну думку...
І, чкурнувши у кущі,
Вовк... Зайчицька схрумкав.

Степан ГРИЦЕНКО.

м. Київ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Інвалід Вітчизняної війни II групи Грушицький М. Н. здав свій «Запорожець» на ремонт Дубнівській (Ровенська область) станції технічного обслуговування, а одержати ніяк не міг півтора року, бо машини не ремонтували. Про це писалося у листі, вміщеному у «Перці» № 14 за 1973 рік.

Секретар Дубнівського РК КП України тов. Чорнолоз повідомив, що після виступу журналу «Запорожець» відремонтовано й видано замовнику.

★ У листі до редакції колгоспники колгоспу імені Шевченка (Кам'яно-Бузький район на Львівщині) висловлювали своє невдоволення роботою продавця їхнього сільмагу Борщ, яка погано ставилася до своїх обов'язків.

Як повідомив секретар Кам'яно-Бузького РК КП України тов. Борщевський, продавцю Борщ з роботи знято.

★ У радгоспі «Степовий» (Нижньосірогоський район) наказом дирекції були невірно встановлені розцінки на оплату праці робітників. Про це повідомлялося у листі до редакції.

Голова Херсонського обкому профспілки робітників і службовців сільського господарства й заготівель тов. Чепіжно повідомив редакцію, що при перевірці у радгоспі виявлено чимало грубих порушень положення про оплату праці, занедбано облік, панує безгосподарність.

Наказом по Каховському тресту радгоспів за грубі порушення режиму економії головного економіста радгоспу Стрюк В. Д. з роботи знято. На головного агронома радгоспу Дегтярьова І. Я., головного ветлікаря Прощенка В. С. накладено суворі стягнення. Головного зоотехніка Перчицю І. З., головного інженера Малофея Д. І., керуючого відділенням № 4 Зиму І. А. суворо покарено в адміністративному порядку та позбавлено половини річної премії.

Наказ про невірні розцінки оплати праці скасовано. Робітникам зроблено перерахунок оплати за виконані роботи.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ,
Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА
(заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 2 (924)
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 17. XII. 1973 р. Підписано до друку 3. I. 1974 р. БФ 09810
Папір 70×108^{1/8}. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1974 р.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Орден Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47. Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 06304. Тираж 2 850 000 прим.

peres-ua.
peres-ua.

Відсканував Олександр Яновський,
опрацював Олег Леськів для спільноти:

<http://peres-ua.livejournal.com>

peres-ua.
peres-ua.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

У світлі паливної кризи.

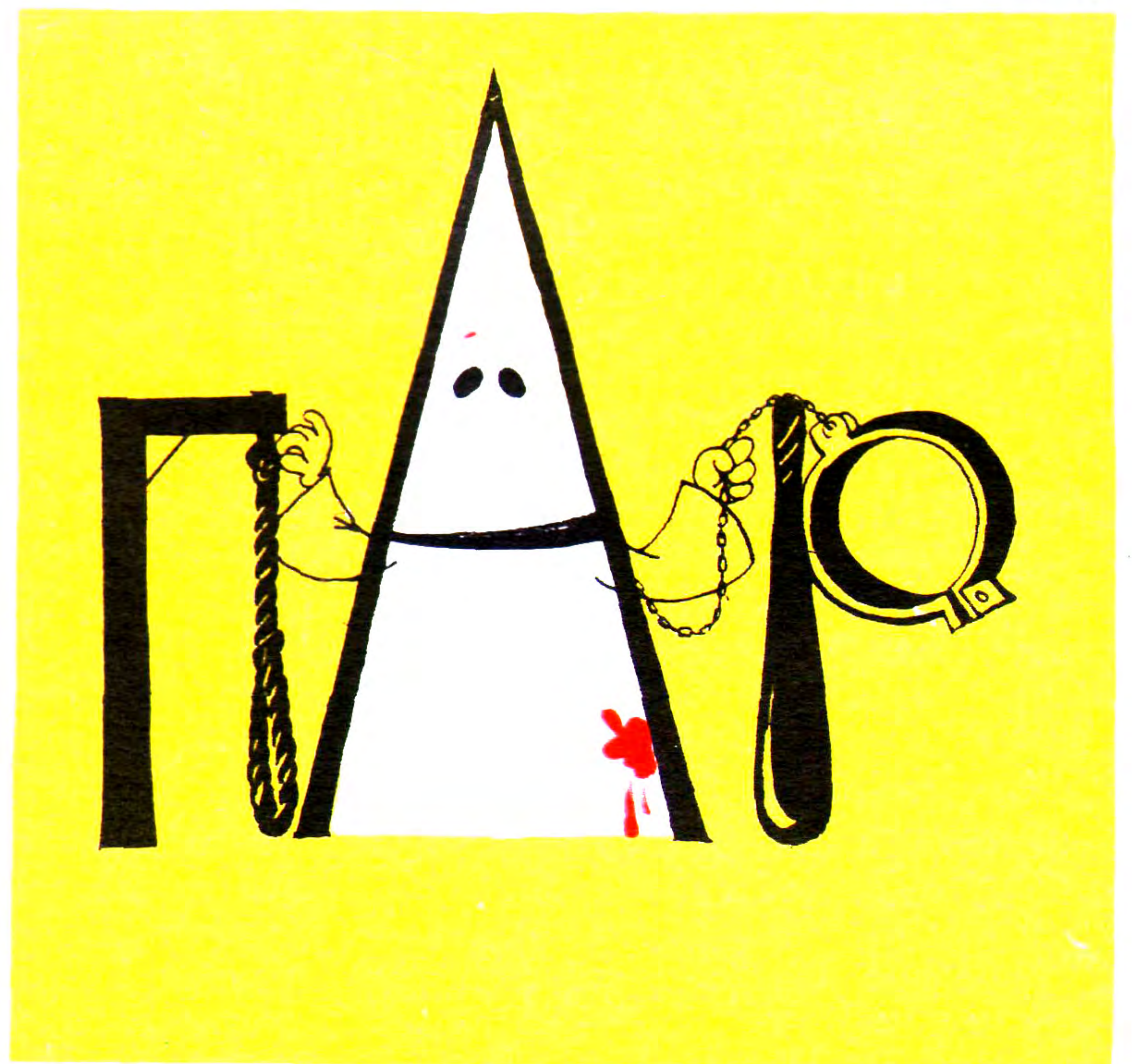
На зміну «чорним» полковникам до влади у Греції прийшли генерали. (з газет)

Мал. А. АРУТЮНЯЦА

Нова форма державної влади у Греції.

Мал. В. ПЕТРЕНКА
(м. Вінниця).

Формула південноафриканського расизму.